அத்தியாயம் – 3

சத்திய வேதம் தெய்வீக வெளிப்பாடு என புத்தியறிவின் வெளிச்சத்தின்படி நிரூபித்தல்

வேதத்தை நம்புவதற்கு வெளியரங்கமான ஆதாரங்கள் – அதின் பழமையும், பாதுகாக்கப்பட்ட விதமும் – நன்னடக்கைக்கு ஏவும் அதின் வல்லமை – அதின் எழுத்தாளர்களின் நோக்கம் – அதிலுள்ள புத்தகங்களின் பொதுவான குணாதிசயங்கள் – மோசேயின் புத்தகங்கள், மோசேயின் பிரமாணங்கள் – மோசேயினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசாங்க விசேஷங்கள் – அது ஆசாரிய சுயநல அமைப்பல்ல – மக்களை ஆளுகிறவர்களின் சட்ட திட்டங்கள் – ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் ஒரேவித சட்டம் – ஜனங்களுடைய உரிமைகளைப் பறிக்காதபடிக்கு ஏற்பட்ட பாதுகாப்பு சட்டம் – ஆசாரியர் விசேஷ வகுப்பாரல்ல – அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கான உதவிகள் – அந்நியர், விதவைகள், அநாதைகள், அடிமைகள், வேலையாட்கள் கொடுமையாய் நடத்தப்படாதபடிக்கு ஏற்பட்ட சட்டம் – வேதத்தின் தீர்க்கதரிசிகள் – தீர்க்கதரிசனம் மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டின் எழுத்தாளர்களை இணைத்துக் காட்டும் நியாயப்பிரமாணம் – அற்புதங்கள் புத்திக்கெட்டாதவைகளல்ல – ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய முடிவுரை.

சத்திய வேதம் நாகரீக சமுதாயத்தின் சுதந்திரத்தை வெளிக்கொணரும் சுடரொளியாகும். இவ்வுலகில் வேதத்தை உடையவர்களாயிருந்தாலும், உலகின் பேரறிஞர்கள், வேதமானது சமுதாயத்திற்கு நற்பயனைத் தரும் செல்வாக்குடையது என்று உணர்ந்திருந்தாலும், அதன் பெரும்பாலான பகுதியை அவர்கள் கையில் வைத்திருந்தும், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான, மிகவும் மோசமான மற்றும் தவறான வகையில் பிரசங்கிக்கப்படும் போதனைகளின் மூலமாகவே அவ்வாறு (வேதத்தை) பார்க்கிறார்கள். வேதத்திற்காக தங்களுடைய உயிரையே தர முன்வருபவர்களாகிய அநேகர், முன்னோர்களின் பாரம்பரியங்களின் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட தங்களுடைய நீண்டகால தவறான சொந்தக் கருத்துக்களுக்கு ஏற்றாற்போல் புரட்டி, பழமையான அப்புத்தகத்திற்கு தங்கள் அறியாமையினால் பெருத்த நஷ்டத்தை வருவித்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் சற்று விழித்தெழுந்து, தேவ

வார்த்தைகளை நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்து போதித்து, அதற்கு விரோதமாக செயல்படும் எதிரிகளின் ஆயுதங்களை நிராயுதபாணிகளாக்குவது எவ்வளவு உன்னதமானது!

இயற்கையைப் பற்றிய அறிவின் வெளிச்சமானது இன்னும் முழுமையாக கடவுளைப் பற்றிய முழு வெளிப்பாட்டை எதிர்பார்க்க அழைத்துச் சென்றாலும், அந்த இயற்கையைவிட அதிகமாய் அவரைப்பற்றி தெரிவிக்கிற தேவ வெளிப்படுத்துதல் ஒன்றிருக்கவேண்டுமென புத்தியறிவுள்ள சிந்திக்கும் மனதுடையோர், அவ்வெளிப்படுத்துதலில் சொல்லியிருக்கக்கூடிய கருத்துக்கள் அனைத்தும் ஏற்றுக்கொள்ளுமளவிற்கு எல்லா உண்மையான ஆதாரங்களையும் உடையனவா என ஆராயத் தயாராகிவிடுவர். வேதம் தேவனுடைய வெளிப்பாடு என கூறுவதுடன் அதில் உள்ளவைகள் அனைத்தும் சரியானதாகவும் தகுந்த போதுமான ஆதாரத்துடன் நம்மிடத்தில் வருவதுமல்லாமல் மிகவும் உன்னிப்பாக ஆராயும்போது, நிச்சயமாகவே அது தேவனுடைய வார்த்தை என முழுமையான, முற்போக்கான ஆதாரத்தைத் தருவதுடன் நமக்கு நியாயமான நம்பிக்கையையும் தருகிறது.

சத்திய வேதமே, இருக்கும் எல்லாப் புத்தகங்களிலும் பழமையானதாகும். 30 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக எல்லாப் புயல்களையும் மீறி காக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதை பூமியிலிருந்து அழித்துப்போட எல்லா வகையிலும் மனிதர்கள் கடும் முயற்சி மேற்கொண்டனர். அதை மறைத்து வைத்தார்கள். சிலர் சுட்டெரித்தனர். அதை வைத்திருந்தவர்கள்மேல் கடும் குற்றம் சுமத்தி மரண தண்டனைக்கேதுவாக்கினார்கள். அதின்மேல் விசுவாசம் வைத்திருந்தவர்களை மிகவும் கசப்பான முறையில் ஈவு இரக்கமின்றி கொடுமைப்படுத்தினர். என்றாலும், இன்னும் இப்புத்தகம் நீடூழி வாழ்கிறது. அதின் விரோதிகளில் அநேகர் அழிந்துபோய் அதற்கு விரோதமாக அதின் புகழையும், செல்வாக்கையும் குறைக்கும் வகையில் எழுதப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள் மறக்கப்பட்ட இக்காலத்தில் சத்திய வேதமானது ஒவ்வொரு தேசத்திற்கும் எல்லா மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெற்றிநடை போடுவதுடன் 200–க்கும் (தற்போது 1800க்கும்) மேலான மொழிபெயர்ப்புக்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இப்புத்தகத்தை தடுக்கவும் அழிக்கவும் ஈடு இணையில்லாத முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தும், அநேக நூற்றாண்டுகளாக இப்புத்தகம் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறதென்றால், அதில் அதின் ஆசிரியர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற தேவனே அதைப் பாதுகாத்து வந்தாரென்பதே உண்மையாகும்.

நீதி மற்றும் ஒழுக்கரீதியான விஷயங்களிலும் வேதம் சீராக நன்மையுடையதாக இருக்கிறது. அதினுடைய பக்கங்களை கவனத்தோடு படிப்போரின் வாழ்க்கையானது அபரிதமான பரிசுத்த வளர்ச்சியடைகிறது. மற்ற மத புத்தகங்களும் வெவ்வேறு சாஸ்திர சம்பந்தமான புஸ்தகங்களும் மனுக்குலத்திற்கு ஓர் அளவிற்கு அவர்களின் வாழ்க்கையை மேன்மைப்படுத்தி ஆசீர்வாதத்தைத் தந்திருக்கிறது. ஆனால், ஏழைக்கும், பணக்காரருக்கும், படித்தவருக்கும், படிக்காதவருக்கும், சத்திய வேதத்தைப்போல் மகிழ்ச்சியையும் சமாதானத்தையும் பிரசவ வேதனைப்படுகிற இந்த முழு சிருஷ்டிக்கும் தருவதில் மற்ற ஒட்டுமொத்த புத்தகங்களும் தோல்வியடைந்துவிட்டன. சத்திய வேதம் கருத்தோடும், கவனத்தோடும் படிக்க வேண்டிய புத்தகமே தவிர, வெறுமனே படிக்கப்படும் புத்தகமல்ல. ஏனெனில், தேவனுடைய யோசனைகள் நம்முடைய யோசனைகளைப் பார்க்கிலும், அவருடைய வழிகள் நம்முடைய வழிகளைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்ததாயிருக்கிறது. முடிவற்ற தேவனின் திட்டங்களையும், யோசனைகளையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமெனில், அதிமுக்கியமான அவ்வேலைக்காக நம் முழு சக்தியையும் உபயோகப்படுத்த வேண்டும். விலையேறப்பட்ட பொக்கிஷமாகிய சத்தியம் சாதாரணமாகக் கிடைக்காது.

வேதப் புத்தகம் முழுவதிலும் தொடர்ச்சியாக தேவ குமாரனும், நசரேயனுமாகிய இயேசுவையே குறித்துப் பேசுகிறது. ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரை அவருடைய நாமமும், அவரது உத்தியோகமும் வேலையும் விசேஷமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நசரேயனாகிய இயேசு என்னும் மனிதர் வாழ்ந்த அக்காலத்தைப் பற்றி வேத எழுத்தாளர்களால் குறிப்பிட்ட விஷயங்கள் வேதமல்லாத உலக சரித்திரத்தோடு முழுமையாக ஒத்துப்போகிறது. இந்த இயேசுவின் நடத்தை யூதருக்கும், யூத மத குருக்களுக்கும் விரோதமானதாக இருந்ததால், அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டார் என்ற உண்மையும் புதிய ஏற்பாட்டு ஆசாரியர்கள்

மட்டுமின்றி உலக சரித்திரத்திலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பவுலையும், லூக்காவையும் தவிர மற்ற புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் இயேசுவை நேரடியாக அறிந்தவர்களும், அவருடைய சீஷர்களாயுமிருந்து அவருடைய போதகங்களை எழுதி வைத்தார்கள்.

எந்த ஒரு புத்தகமும் உண்டாவதற்கு எழுத்தாளர்களிடம் ஒரு நோக்கம் இருக்க வேண்டும். ஆகவே, எந்த நோக்கத்திற்காக அவரைப்பற்றி எழுத இந்த எழுத்தாளர்கள் ஏவப்பட்டனர். அவர் தான் மரணத்திற்கேதுவான குற்றவாளியாக தீர்க்கப்பட்டு, யூதர்களால் அக்கிரமக்காரராக எண்ணப்பட்டு, அவர்களுள் இருந்த மதத்தலைவர்களால் அவர் வாழத் தகுதியற்றவராக தீர்ப்பிடப்பட்டு மரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க சிலுவையில் அறையப்பட்டவராயிற்றே. அவ்வாறிருக்க, அவருக்காக அவருடைய உபதேசங்களை உபதேசிக்கவும் இந்த எழுத்தாளர்கள் இகழ்ச்சியையும் இழப்புகளையும் கசப்பான உபத்திரவங்களையும் தங்கள் ஜீவனையும் இழக்கத் தயாராகி, சிலர் இரத்த சாட்சிகளாகக்கூட மரித்தார்களே. இயேசு உயிரோடிருக்கும்போது தன் வாழ்க்கையிலும், உபதேசங்களிலும் தனிச்சிறப்பு பெற்றவராயிருந்தபோதிலும் மகா கேவலமான மரணத்தை அடைந்தபின் அவருக்கு சாதகமாக அவரைப்பற்றி பிரசங்கித்ததின் நோக்கமென்ன ? இந்த எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் சொந்தமாக அவரைப்பற்றியும், இயேசு என்பவர் அவர்களுடைய கற்பனை நாயகனாக இருந்திருப்பார் எனவும் நாம் யூகித்தால், அவர் தேவனுடைய குமாரனென்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் அவர் உண்டாக்கப்பட்டார் எனவும், அந்த வல்லமையிலேயே குஷ்டரோகிகளை சுகப்படுத்தியும், பிறவிக் குருடருக்கு பார்வையையும், செவிடருக்கு கேட்கும் திறனையும் கொடுத்து, மரித்த சிலரை எழுப்பினாரென்பதும் கட்டுக்கதை என்றும் வைத்துக்கொண்டால், அவரை மகா பெரிய குற்றவாளியாக அவருடைய எதிரிகள் தீர்க்கும்போதும், அவருடைய துன்ப காலத்தில் இந்த எழுத்தாளர்கள் உட்பட நண்பர்களும் சீஷர்களும் அவரைவிட்டு ஓடிப்போயிருந்தாலும், பின் தைரியமாய் அவரை பிரசங்கித்து அவரை கொலை செய்தவர்களைக் கண்டித்துப் பேசினது எவ்வளவு நகைப்பிற்கிடமாயிருக்கும் ?

உலக சரித்திரம் இந்த எழுத்தாளர்கள் சொல்லும் சிலவற்றிற்கு ஒத்துப்போகாதிருந்தாலும் இவர்கள் எழுதினது பொய் என்று சொல்ல முடியாது. இவ்விதமாய் அவர்கள் பொய் சொல்லியிருப்பார்கள் என முடிவெடுப்பவர்கள் இந்த பொய்யை எழுதுவதற்கு அவர்களுடைய நோக்கத்தை நிரூபிக்க வேண்டும். பெயரையாவது, புகழையாவது, வல்லமையையாவது, உலக ஆசீர்வாதங்களையாவது எதிர்பார்த்து அல்லது நம்பி இப்படிச் செய்தார்களா ? அவர்களுடைய வறுமையும், யூத மதத் தலைவர்களைவிட அவர்கள் தலைவருடைய புகழற்ற நிலையும் மேற்சொன்ன கருத்துக்களுக்கு விரோதமானதாக இருக்கிறது. மேலும், குற்றவாளியாக மரித்ததுமல்லாமல், சமாதானத்தை கலைக்கிறவராக யூதரால் எண்ணப்பட்டு தம்மைத்தாமே உயர்த்தாமல், தம்முடைய உபதேசங்களை நிலைநிறுத்துபவர்களுக்கு உலகப்பிரகாரமான புகழோ, ஆசீர்வாதமோ கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையைக்கூட தர முன்வரவில்லை. மாறாக, இயேசுவை பிரசங்கித்தவர்களுடைய நோக்கம் அவ்வாறிருந்தால் அது பிரசங்கிக்கப்படும்போது உபத்திரவத்தையும், சிறைவாசத்தையும், அடிகளையும், மரணத்தையும் கொண்டுவந்தபோது உடனடியாக அவ்வேலையை நிறுத்தியிருக்கமாட்டார்களா ? ஆனால், காரணத்தை அறியும்போது அம்மனிதர்கள் இவ்வுலக ஆசீர்வாதங்களுக்காக வாழாமல், தங்களுடைய வீடு, புகழ், மேன்மை, வாழ்க்கை அனைத்தையுமே தியாகம் செய்ததுடன், மற்றவர்களை உயர்த்துவதிலும் ஒழுக்கரீதியாக உன்னத நிலையை அடையச் செய்வதே அவர்களுடைய உன்னத நோக்கமாயிருந்தது. மேலும், கவனிக்கும்போது அவர்களுடைய சாட்சியானது சுத்தமும் உண்மையுமானதும், சாதாரண எழுத்தாளர்களைவிட 10 மடங்கு அதிக நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமுமானது. அன்றியும் இவர்கள் மூட நம்பிக்கையுடையவர்களுமல்ல. இவர்கள் புத்தியும், நேர்மையான மனதுள்ளவர்களாக தங்களுடைய விசுவாசத்திற்கும் நம்பிக்கைக்கும் தகுந்த காரணத்தை கூறக்கூடியவர்களாயிருந்து, தாங்கள் கொண்டிருந்த எண்ணங்களுக்கு இசைவாக உண்மையுள்ளவர்களாக நடக்க கடும் முயற்சி மேற்கொண்டிருந்தனர்.

மேலும், நாம் குறிப்பிட்டது பழைய ஏற்பாட்டு பல்வேறு எழுத்தாளர்களுக்கும் பொருந்தும். அவர்கள் முக்கியமாக தேவனுக்கு

உண்மையுள்ளவர்களாயிருந்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்க மனிதர்கள். அவர்களைப் பற்றிய சரித்திரத்தில் அவர்களுடைய நன்னடக்கையையும், பெலவீனங்களையும், குறைகளையும் கண்டித்து பாரபட்சமில்லாமல் எடுத்துரைக்கிறது. சத்திய வேதம் ஒரு மத ஏற்பாட்டில் உள்ள மக்களின் பயபக்திக்காக உருவாக்கப்பட்ட சரித்திரமென்று நினைப்பவர்களுக்கு அது ஆச்சரியத்தை அளிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. வேதம் சத்தியம் என்று சொல்லப்படுவதுபோலவே அது எதார்த்தமுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும். அது வஞ்சகமாக ஏமாற்றுக்காரர் எழுதிய புத்தகமானால் அவர்கள் மனிதரை மேன்மைப்படுத்தி குற்றமில்லாதவர்களாகவும் சிறந்த மனிதர்களாகவும் காண்பித்து, தாங்கள் எழுதியது தேவ ஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டது என்று சித்தரித்திருப்பார்கள். ஆனால், வேதத்தில் அவ்வகையான காரியங்கள் இல்லாமலும், அதை வாசிப்போரை வஞ்சிக்கவோ ஏமாற்றவோ வேண்டும் என்ற நோக்கமும் இல்லாமலும் அது நியாயமான சாட்சியாக இருக்கிறது.

தேவனுடைய திட்டங்களையும், சித்தத்தையும் பற்றிய வெளிப்பாட்டை எதிர்பார்க்கும்போது, அந்த வெளிப்பாடு தேவனுடைய சத்திய வேதமே எனவும், அது மனிதருடைய நோக்கத்தில் எழுதப்படவில்லை என்றும் கண்டறிந்தபின்பு, அதுதான் உண்மையென ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அதிலுள்ள எல்லா உபதேசங்களும் தேவனால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டதா என்றும், வேதமல்லாமல் இயற்கையிலிருந்து நாம் கண்டறிந்த தேவ குணநலன்களை தன்னுள் அடக்கிய உண்மையுள்ள ஆதாரமா என்றும் ஆராய்வோம்.

புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் ஐந்து புத்தகங்களும், பழைய ஏற்பாட்டின் பல புத்தகங்களும் அதின் ஆசிரியர்கள் அறிந்த விஷயங்களைப் பற்றிய சரித்திரமாயும், அவர்களுடைய குணநலன்களால் அது உண்மையென்றும் உறுதிபண்ணப்பட்டவைகளுமாயும் இருக்கிறது. அவர்கள் நன்கு தெரிந்த தொடர்புள்ள அநேக உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஒரு விசேஷமான வெளிப்பாடு அவசியமில்லை என்றாலும், தேவன் மனிதருக்கு ஓர் வெளிப்பாட்டைத் தர விருப்பங்கொண்டதாலும், இப்புத்தகங்களில் சொல்லப்பட்ட சம்பவங்கள் அந்த வெளிப்படுத்துதலோடு சம்பந்தப்பட்டதாலும், அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவிற்கு

தேவையான ஆதாரங்களை உடையதாயிருக்க தேவன் தெரிந்துகொண்ட நேர்மையான எழுத்தாளர்கள் அவசியமான உண்மைகளை மட்டும் குறிப்பிடவும், தேவன் அதை எழுதும்போது மேற்பார்வையிட்டு திட்டம் வகுத்திருப்பார் என்றும் நம்பலாம். வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள சரித்திரப்பகுதிகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு, அதை எழுதின எழுத்தாளர்களின் குணங்களும், நோக்கங்களுமே அவைகளின் நம்பகத் தன்மையை அளிக்கிறது. நல்ல மனிதர்கள் கண்டிப்பாக பொய்யுரைக்கமாட்டார்கள். தித்திப்பான கிணறு கசப்பான தண்ணீரைக் கொடுக்காது. நன்மை விளையும்பொருட்டு அதின் ஆசிரியர்கள் தீமையை சொல்லியும், செய்தும் இருப்பார்கள் என்ற சந்தேகத்தை நீக்கும் வண்ணமாக, அவர்களால் எழுதப்பட்டது ஒன்றுக்கொன்று இசைவானதாயிருக்கிறது.

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம், இராஜாக்களின் புத்தகம், நாளாகம புத்தகங்கள் முதலானவைகளில் கவனமாக தரப்பட்டுள்ள அக்காலத்தின் முக்கியமான சரித்திர சம்பவங்களும், ஆட்களையும் பற்றிய விஷயங்களின் நிச்சயத்தை எவ்வகையிலும் யரேனும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. எபிரேய வேதத்தில் (பழைய ஏற்பாடு) சரித்திரங்கள், பிரமாணங்கள், தீர்க்கதரிசனங்கள், அவைகளைப் பற்றிய சரித்திரங்கள், வம்ச வரலாறுகள், அநேக தெளிவான காரியங்களும் இன்னும் இந்த 20–ம் நூற்றாண்டின் பார்வையில் பார்த்தால் அவமரியாதையாக தோன்றுகிற அநேக சரித்திரங்களும்கூட வேதத்தில் பதியப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், ஆபிரகாமின் ஒரு குறிப்பிட்ட வம்சத்திலிருந்து வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியா வருவார் என்ற எதிர்பார்த்தலின் காரணத்தினாலேயே. உதாரணமாக ஆதியாகமம் 19:36–38ல் மோவாபியர் மற்றும் அம்மோனியர் என்ற ஜாதியாரின் தோற்றத்தையும் ஆபிரகாமோடும், இஸ்ரயேலரோடும் அவர்களுக்கு இருந்த சம்பந்தத்தையும் காண்பித்து அவர்களுடைய முழு சரித்திரத்தைப் பற்றிக் கூறுவது ஒரு சரித்திரக்காரனுடைய மனதிற்கு மிகவும் அவசியமாகக் காணப்படுகிறது. அதைப்போல இயேசுவின் தாயாகிய மரியாளுக்கும் அவளுடைய புருஷன் யோசேப்புக்கும் ராஜாவாகிய தாவீதுக்கும் கோத்திரப் பிதாவாயிருந்த யூதாவின் சந்ததியாரைப் பற்றியும், அச்சந்ததி மறுபடியும் ஆபிரகாமின் சந்ததியாக விவரமாய் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (லூக்கா 3:23, 31, 33, 34,

மத்.1:2–16) இதனாலேயே சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி யூதாவின் வம்ச வரலாறு கொடுக்கப்பட்டதுபோல், அவ்வளவு திட்டமாக மற்ற சந்ததியார் பற்றி ஏன் கொடுக்கப்படவில்லையெனில் இஸ்ரயேலை ஆளப்போகிற ராஜாவும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியாவும் இச்சந்ததியிலேயே தோன்றுவார் என்று தீர்க்கதரிசனமாக உரைக்கப்பட்டதே காரணம். (ஆதியாகமம் 49:10; ஆதியாகமம் 38ம் அதிகாரம்)

வேதாகமத்தில் பதிவாகியுள்ள வரலாற்று உண்மைகளுக்கு வெவ்வேறு காரணங்களோ அல்லது ஒரே மாதிரியான காரணங்களோ இருக்கக்கூடும். இதன் பயன்பாடுகளை சிறிதுசிறிதாக நாம் காணலாம். அவை வரலாறாக இல்லாதிருந்தாலும், அதிலுள்ள எந்த விஷயத்தையும் தவிர்க்காமல், ஏற்றுக்கொள்ளுமளவிற்கு ஒழுக்கத்தைப் போதிப்பதாய் இருக்கும். வேதாகமம் அசுத்தத்திற்கு உடன்படுகிறது என்று எந்த இடத்திலும் ஒருவரும் புத்தியறிவின்படி கூறமுடியாது. அதோடுகூட, ஒரேவித உண்மைகள் கூடுதலாகவோ, குறைவாகவோ, எந்த மொழியிலும் மென்மையாக சொல்லப்பட்டிருப்பதை நினைவில் வைக்கவேண்டும். மேலும், வேதத்தின் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தற்காலத்தைக்காட்டிலும் விஷயங்களைத் துல்லியமாய் எடுத்துரைக்காத காலத்தில் வாழ்ந்தபோதிலும், வேதத்தின் எந்தப் பகுதியையும் ஒதுக்கிவிடாமல் மிக கவனமாகவும், சரியாகவும், மொழிபெயர்த்துள்ளனர். இவ்விதமாக எடுத்துரைக்கும் பழக்கமானது, வேதாகமம் வெளிப்பட்ட காலம் முதலே இருந்திருக்கிறது என்பதை நாம் அனுமானிக்கலாம். அவ்விதமாக புதிய ஏற்பாட்டில் எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கும் எவ்விஷயத்தையும் திருப்தியடையாதவர்களால்கூட எதிர்ப்பை கண்டுபிடிக்கமுடியாது என்பது நிச்சயமான உண்மை.

மோசேயின் புத்தகங்களும், அதில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் நியாயப்பிரமாணங்களும்

வேதத்தின் முதல் ஐந்து புத்தகங்களும் மோசே எழுதிய புத்தகங்கள் என அறியப்பட்டிருந்தாலும், மோசே அவைகளின் ஆசிரியர் என எங்கும் தரப்படவில்லை. அவைகள் மோசேயினாலும் அல்லது அவர் மேற்பார்வையிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன என்பது நியாயமான

அனுமானமாகும். அவருடைய மரணத்யையும், உடல் அடக்கத்தைப் பற்றியும் கண்டிப்பாக அவருடைய உதவியாளரால் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். மோசேயினால் இப்புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளது பற்றின இவ்விபரங்கள் வேதத்தில் தரப்படாவிட்டாலும், அவர் எழுதியதற்கான மாற்றுக்கருத்துக்கு எந்தவித ஆதாரமுமில்லை. இப்புத்தகங்கள் வாசிப்போரை வஞ்சிக்க எழுதப்பட்டதேயானால், அப்படிச் செய்ய எண்ணங்கொண்டவர், மோசேயை மேன்மைப்படுத்தும்பொருட்டு அப்புத்தகங்கள் இஸ்ரயேலில் மகா தலைவராயிருந்த மோசேயினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என பதிவு செய்திருப்பார். (உபாகமம் 31:9, 27) ஆனால், மோசே எபிரேய சந்ததியை எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை செய்தார் என்பது நாம் நிச்சயமாக அறிந்த ஒன்று. அப்புத்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நியாயப்பிரமாணத்தின்படி அந்த இஸ்ரயேல் ஜனங்களை ஒரு ஜாதியாக ஒன்று திரட்டினார். அதன்பின் மூன்றாயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக யூதர்கள் இப்புத்தகங்கள் மோசேயினால் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட மாபெரும் பரிசு என்று எண்ணி, அவைகளில் உள்ள ஒவ்வொரு நியாயப்பிரமாணத்தின் சாரம்சத்தைக்கூட மாற்றாமல், அது தேவனுடைய புனிதமான வார்த்தைகள் என்று நிரூபிக்கும் வகையில் போற்றி பாதுகாத்து வருகிறார்கள்.

மோசே எழுதின இப்புத்தகங்கள் மட்டுமே அது எழுதப்பட்ட அக்காலங்களில் மிகவும் நம்பத்தகுந்த சரித்திரங்களை உடையதாயிருக்கிறது. சீனா தேச சரித்திரம், சிருஷ்டிப்பைக் குறித்துச் சொல்லும்போது, கடவுள் ஒரு படகில் ஏறி ஒரு கைப்பிடி மண்ணைக் கொண்டுபோய் தண்ணீரில் போட்டதாகவும், அம்மண்ணே உலகமாயிற்று என்றும் கூறுகிறது. ஆனால், சிந்திக்கும் ஒரு குழந்தைகூட இப்படிப்பட்ட பேச்சில் வஞ்சிக்கப்படாதபடிக்கு அதை ஒரு கட்டுக்கதை என்று சொல்லமுடியும். அதற்கு மாறாக வேதத்தில், ஆதியாகமத்தில் சிருஷ்டிகரும், நுண்ணறிவுள்ள மூல காரணருமான கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்ற ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட நியாயமான அனுமானத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. அதில் கடவுளின் ஆரம்பத்தைப் பற்றிப் பேசாமல், அவர் ஆதியிலே வானத்தையும், பூமியையும் மிகவும் கச்சிதமாகவும் ஒரு ஒழுங்கிற்குள்ளும் படைத்த அவருடைய வேலையைப் பற்றி தெரிவிக்கிறது. ‘‘ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தார்.’’ அதன்பின்

பூமி உண்டாக்கப்பட்ட விதத்தை விபரமாக முழுமையாக விளக்காமல் சிருஷ்டிப்பின் ஆறு நாட்களில் (யுக நாட்கள்) மனிதன் வாழ அவசியமானவைகளை சிருஷ்டித்ததை படிப்படியாக விவரிக்கிறது. இவைகளில் சொல்லப்பட்டவை, கடந்த நான்காயிரம் வருடங்களாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான வெளிச்சத்துடன் முரண்பாடில்லாமல் ஒத்துப்போகிறது. ஆகவே, லட்சக்கணக்கான பணம் செலவழித்தும் நவீன கருவிகளைப் பயன்படுத்தியும் கடந்த மூன்றாயிரம் ஆண்டுகளாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிகள் மற்றும் அறிவைத் தொகுத்து அளவிட்டாலும்கூட, மோசே என்ற தனி மனிதனின் அறிவிற்கு ஒப்பாகும் என்று கூறினாலும், மோசே தேவனால் ஏவப்பட்டு எழுதினார் என்று சொல்வதே எல்லாப் புத்திக்கும் மேலாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும்.

மோசேயின் புத்தகங்களில் எழுதியிருக்கும் நியாயப்பிரமாணங்களின் முறையை அடுத்ததாகப் பார்ப்போம். அவைகள் பாகுபாடின்றி அக்காலங்களுக்கும் அதின் பிற்காலங்களுக்கும், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளுக்குமுரிய அறிவிற்கும் மேற்பட்டது. இந்நூற்றாண்டின் சட்டதிட்டங்கள்கூட, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணக் கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே நிறுவப்பட்டுள்ளன. எவ்வாறெனில், அவைகளை நிறுவின மனிதர்கள் மோசேயின் பிரமாணத்தை தெய்வீகமானது என்று ஏற்றுக்கொண்டனர்.

பத்துக் கட்டளைகள் என்பது முழு நியாயப்பிரமாணத்தின் தொகுப்பாகும். இந்த பத்துக் கட்டளைகளில் கூறப்பட்டுள்ள ஆராதனை முறைகளும், ஒழுக்கரீதியான அறிவுரைகளும் அதை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு மாணவனையும், அவைகள் அற்புதமானவைகள் என்று யோசிக்க வைக்கும். அவைகள் இது வரையிலும் அறியப்படாமலிருந்து, இப்போது கிரேக்க, ரோம அல்லது பாபிலோனிய ராஜ்யங்களின் (நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்ட அநேக காலங்களுக்கு பிறகு தோன்றி அழிந்த ராஜ்யங்கள்) அழிவுகளிலிருந்து மீந்திருக்கும் நினைவுச் சின்னங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்குமேயானால், பத்துக் கட்டளைகளானது, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டதாக இல்லாவிட்டாலும், அதிசயிக்கத்தக்கவை என போற்றப்பட்டிருக்கும். ஆனால், இந்தக்

கட்டளைகள் அநேகரால் நன்கு அறியப்பட்டதாலும் அதில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டானாலும் சிலர் தவிர மற்றவர்கள் இவைகளில் உள்ள நிஜமான மேன்மையை கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறார்கள். நிஜமாகவே பத்து கட்டளைகள் கிறிஸ்துவைப் பற்றி போதிப்பது இல்லை. மேலும், அவைகள் எபிரெயருக்கு தரப்பட்டதேயன்றி கிறிஸ்தவர்களுக்கு அல்ல. ஈடுபலியை விசுவாசிக்க தரப்படாமல், மனிதர் தங்களுடைய பாவநிலையை உணர்ந்து அதிலிருந்து விடுபட மீட்கும்பொருளின் அத்தியாவசியத் தேவையை காண்பிக்கிறதாயிருக்கிறது. இந்த கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தை தோற்றுவித்தவராகிய இயேசு, மாற்கு 12:30, 31ல் ‘‘உன் தேவனாகிய கர்த்தரை உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு மனதோடும், உன் முழு பெலத்தோடும், அன்புகூறுவாயாக. மேலும், உன்னிடத்தில் அன்புகூறுவதுபோல பிறனிடத்திலும் அன்பு கூறுவாயாக’’ என பத்து கட்டளைகளையும் மிகவும் அருமையாக சுருக்கி தொகுத்துரைக்கிறார்.

மோசேயினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அரசாளும் முறையானது, பழங்கால, நவீன முறைகளுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவும் இருந்தது. அம்முறையானது சிருஷ்டிகருடையதும், அந்த இஸ்ரயேல் ஜனங்கள் அவருக்கு கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டியவர்களாகவும் இருந்தார்கள். மத ரீதியாகவும், சமுதாய ரீதியாகவும், அவர்களுடைய சட்டங்களும், முறைகளும் நாம் பார்க்கிறபடி அது தேவனுடையவைகள் என்றும், தேவனுடைய குணநலன்களுடன் எவ்வாறு ஒத்துப்போகிறது என்றும் போதிக்கிறதாயிருக்கிறது. பாளையத்தின் மத்தியிலே இருந்த ஆசரிப்புக்கூடாரத்தில் ஒரு பாகமாகிய ‘‘மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே’’ இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில், யேகோவா தேவனே அவர்களுடைய ராஜாவாகவும், அவரே அவர்களை ஆண்டு வருகிறவரென்றும் அவர்கள் உணரும்பொருட்டு அவருடைய பிரசன்னம் இருந்தது. ஆசரிப்புக்கூடாரத்தின் முழுப்பொறுப்பாக ஆசாரிய முறைமை ஏற்படுத்தப்பட்டதுடன் அவர்கள் மூலமாக மட்டுமே யேகோவா தேவனுடன் தொடர்புகொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது. இது சம்பந்தமாக சிலருடைய முதலாவது கருத்து என்னவாக இருக்கக்கூடும் என்றால், ‘‘மற்ற தேசங்களில் உள்ளதுபோலவே, யூதர்கள் மத்தியிலும் ஆசிரியர்கள் தங்கள்

சுயலாபத்திற்கும், நன்மைக்கும் ஜனங்களை ஏமாற்றி பயமுறுத்தி ஆண்டு வருகிறார்கள் என்பதே.’’ ஆனால், நாம் அவசரப்பட்டு எந்த முடிவிற்கும் வரக்கூடாது. ஒரு காரியத்தின் உண்மைகளை நன்கு ஆராய்ந்தபின் ஏற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு உள்ளபோது, அந்த உண்மைகளை ஆராயாமல் ஒரு முடிவுக்கு வருவது ஏற்புடையதன்று. அப்படி செய்வோமானால் மற்ற விஷயங்களை நாம் கவனித்துப் பார்க்கும்போது நாம் தவறு செய்தோமென அறிய நேரிடும். ஆசாரியர்களுடைய உரிமைகளும், அதிகாரங்களும், இங்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஜனங்கள்மேல் எந்த அதிகாரமும் அவர்களுக்குத் தரப்படவில்லை. அவர்களுடைய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஜனங்களுடைய உரிமைகளிலும், மனசாட்சியிலும் தலையிடமுடியாது. இம்முறையானது, அதே ஆசாரிய கோத்திரத்தாராகிய மோசேயினால் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இஸ்ரயேலரை எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலையாக்கும் தேவனுடைய பிரதிநிதியாக இருந்த மோசேயிடம் அவர்கள்மேல் முழு அதிகாரமும் இருந்தபோதிலும், அவருடைய சாந்தகுணம் ஜனங்களின் நன்மைக்கென்று மிதமிஞ்சி அவர்களுக்கு உழைக்கத் தூண்டியது. சில காலத்திற்குப்பின் குடியாட்சிக்கு ஒப்பான அரசாங்கம் அவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஒருவேளை அவிசுவாசிகளும்கூட இஸ்ரயேலின் அரசாட்சி, மக்களாட்சி என்று மதிக்கலாம். ஆனால், அந்த அரசாட்சியுடைய வெளிச்சத்தில் நோக்கும்போது அது ஒரு தெய்வீக அரசாட்சியாகும். ஏனெனில், கட்டளைகள் அனைத்தும் மோசேயின் மூலம் தேவனால் கொடுக்கப்பட்டதே தவிர, மோசே எவ்வித கட்டளைகளையும் ஏற்படுத்த அனுமதிக்கப்படவில்லை. தேவனால் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சட்டங்களிலிருந்து யாதொன்றையும் நீக்கவோ, சேர்க்கவோ கூடாது. இதன் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, இஸ்ரயேலின் அரசாங்கம் மற்ற சமுதாய அரசாங்கங்களுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவும், முன்னெப்போதும் இருந்திராததாயும் இருந்தது. ‘‘கர்த்தர் மோசேயை நோக்கி: இஸ்ரயேல் ஜனங்களுக்கு மூப்பரும் தலைவருமானவர்கள் இன்னார் என்று நீ அறிந்திருக்கிறாயே, அந்த மூப்பரில் எழுபதுபேரைக் கூட்டி, அவர்களை ஆசரிப்புக்கூடாரத்தினிடத்தில் அங்கே உன்னோடேகூட வந்து நிற்கும்படி செய். அப்பொழுது நான் இறங்கிவந்து, அங்கே உன்னோடே பேசி, நீ ஒருவன் மாத்திரம் ஜனங்களின்

பாரத்தைச் சுமக்காமல், உன்னோடே கூட அவர்களும் அதைச் சுமப்பதற்காக உன்மேல் இருக்கிற ஆவியை அவர்கள்மேல் வைப்பேன்'' (எண்ணாகமம் 11:16, 17 இத்துடன் 24 முதல் 30 வசனங்களில் உண்மையும் சாந்தமும் உள்ள வஞ்சனையில்லாத மோசேயின் குணாதிசயம் முன்மாதிரியாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளது). இந்த சம்பவத்தை மோசே வேறு ஒரு பகுதியில் கூறுவதைக் காண்போம்: ''நான் ஞானமும் அறிவுமுள்ள மனிதராகிய உங்கள் கோத்திரங்களின் வம்சபதிகளைத் தெரிந்துகொண்டு, அவர்கள் உங்களுக்குத் தலைவராயிருக்கும்படி ஆயிரம்பேருக்கு அதிபதிகளாகவும், நூறு பேருக்கு அதிபதிகளாகவும், ஐம்பது பேருக்கு அதிபதிகளாகவும், பத்து பேருக்கு அதிபதிகளாகவும் உங்கள் கோத்திரங்களில் அதிகாரிகளாகவும் ஏற்படுத்தி வைத்தேன்.'' (உபாகமம் 1:15; யாத்திராகமம் 18:13–26)

அரசாங்கத்தின் உயர்ந்த பதவிகளை நிர்வகிக்க, தன் உறவினர்களிலிருந்தோ, ஆசாரிய வகுப்பாரிலிருந்தோ ஆட்களை நியமித்து, தன் சுய பலத்தை அதிகரித்துக்கொள்ளாமல், மத அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, ஜனங்களின் உரிமைகளையும், சுதந்திரத்தையும் பறிக்காமல், எல்லாக் கோத்திரங்களிலுமிருந்து ஆட்களை நியமித்து, அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தியதன் மூலம், ஜனங்களிடத்தில் சுயாதீனத்தை அதிகரிக்கச் செய்த மோசேயின் குணாதிசயம் எவ்வளவு மேன்மையானது என்று விளங்குகிறது. மற்ற தேச சரித்திரம் மற்றும் ஆட்சியாளரிடம் இதற்கொப்பான செய்கையை நாம் காண்கிறதில்லை. அந்த தேசங்களின் ராஜாக்கள் தங்களது புகழையும், வல்லமையையும் அதிகரிப்பதிலேயே கருத்தாய் இருந்தார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய வல்லமையை அதிகரிக்கவும், ஜனங்களிடத்தில் தயவு பெறவுமே குடியரசை (republics) ஸ்தாபித்தனர். அனைவருக்கும் சம உரிமையுள்ள சமுதாயத்தை குடியரசாக ஸ்தாபித்தபோதிலும், அதன் மூலமாக ஜனங்களை மகிழ்வித்து, தங்கள் வல்லமையை அதிகரிக்கும் சுயலாபத்துக்காகவே அவ்வாறு செய்தார்கள் என்று அதன்பின் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் காண்பிக்கின்றது. மோசேயைப் போலவே வல்லமையையுடைய மேலான ஸ்தானத்தில் பேராசையுள்ள ஒருவர் இருப்பாராகில், ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் தேவ பிரசன்னத்தைக் காரணங்காட்டி, ஏற்கனவே தன்னுடைய கோத்திரம் ஆசாரிய கோத்திரமாயிருந்தபடியால்,

அக்கோத்திரத்திலிருந்தே மற்ற அதிகாரிகளையும் தெரிந்தெடுத்து, இப்படியாக அதிகாரத்தையும், வல்லமையையும் தன் குடும்பத்தின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் அடக்கி வைத்திருப்பார். இப்படிப்பட்ட சட்டங்களை ஏற்படுத்தவும், இப்படிப்பட்ட ஜனங்களை ஆளவும் திறமையுள்ள மோசே இப்படி சொந்த வல்லமையை அதிகரிப்பதன் மூலம் என்ன நடக்கும் என்பதை அவர் அறியக்கூடும். அரசாங்கத்தின் முழுக் கட்டுப்பாடும் ஜனங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பிறகு, ஜனங்களுக்குள்ளே ஏற்படும் கடினமான பிரச்சனைகளை தம்மிடம் கொண்டுவரச்சொல்லி, மோசே தன் கீழுள்ள ஆளுநர்களிடம் கூறி சாதாரண விஷயங்களை, தீர்ப்புச் செய்யும் அதிகாரத்தை அவர்களிடமே ஒப்படைத்தார். ''உங்களுக்குக் கடினமாயிருக்கும் காரியத்தை என்னிடத்தில் கொண்டுவாருங்கள்; நான் அதைக் கேட்பேன்.''(உபாகமம் 1:17)

இவ்வாறாக நாம் பார்த்தபடி, இஸ்ரயேல் தேசமானது தேவனது தெய்வீக உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்பட்ட குடியரசாக இருந்தது. அந்த அரசாங்கத்தின் அதிகாரிகள் தேவனது ஊழியர்களாக பணியாற்றினர். ''மக்களைக்கொண்டே ஆளும் மக்களின்'' அரசாங்கத்திற்குப் பதிலாக, ஜனங்களின்மேல் ஆளுகை செய்யும் அடிமைத்தன ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தினதை வேதாகமம் அங்கீகரித்திருக்கிறது என்று அநேகர் அறியாமையினால் வாதாடுகின்றனர். இத்தகைய உரிமைபெற்ற அரசாங்கமே நானூறு வருடங்களாக ஆளுகை செய்து வந்தது என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அதன்பிறகு, ''இஸ்ரயேலின் மூப்பர்கள்'' தங்களுக்கென்று ஒரு ராஜாவை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்பி, கர்த்தரது அங்கீகாரத்தைப் பெறாமல், தங்கள் சுய எண்ணத்தை வலியுறுத்தியதால், கர்த்தர் சாமுயேலை நோக்கி, ''ஜனங்கள் உன்னிடத்தில் சொல்வதெல்லாவற்றிலும் அவர்கள் சொல்லைக் கேள், அவர்கள் உன்னைத் தள்ளவில்லை, நான் அவர்களை ஆளாதபடிக்கு என்னைத்தான் தள்ளினார்கள்'' என்று கூறினார். தேவனது கட்டளைப்படி இராஜாவை ஏற்படுத்துவதனால் ஜனங்ளுக்கு ஏற்படவிருக்கும் தீமைகளையும், அவர்களது சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகள் அலட்சியப்படுத்தப்படும் என்பதையும், அவர்கள் அடிமைகளாக நேரிடும் என்று எச்சரித்தும், இஸ்ரயேலர் முரட்டாட்டமாய் வற்புறுத்தியதால், தேவன் அவர்களுக்கு ராஜாவைக் கட்டளையிட்டார். (1 சாமுயேல் 8:6–22) ஒரு ராஜா வேண்டும்

என்று இஸ்ரயேலர் விரும்பினதை யோசித்துப் பார்க்கும்போது, மோசே தன்னைத்தான் உயர்த்த எண்ணியிருப்பாரேயாகில், எந்தக் கஷ்டமும் இல்லாமல், மாபெரும் ராஜ்யத்தின் அதிபதியாக தன்னை உயர்த்தியிருப்பார் என்று இச்சம்பவம் காண்பிக்கின்றது.

இஸ்ரயேல் முழுவதும் ஒரே தேசமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், அவர்களின் கோத்திரப் பிரிவுகள் யாக்கோபின் மரணத்திற்குப் பிறகு எப்பொழுதும் காக்கப்பட்டு வந்தது. ஒவ்வொரு கோத்திரமும், குடும்பமும் குறிப்பிட்ட நபர்களை பிரதிநிதிகளாக அல்லது அதிகாரியாக நியமித்து வந்தார்கள். எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்த அநேக வருஷங்களிலும் இவ்வழக்கம் கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்தது. இவர்கள் ஜனத்தின் "மூப்பர்" அல்லது பிரதானிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களையே மோசே கனப்படுத்தி, அரசாங்கத்தின் அதிகாரிகளாக்கினார். மாறாக, அதிகாரம் முழுவதையும் தன்னிடமும், தன் சொந்த குடும்பத்தாரிடமும் வைத்துக்கொள்ள விரும்பியிருந்தால், அவர்களுக்கு இப்பெரிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்திருக்க மாட்டார்.

சமுதாயத்தை ஆளும் அதிகாரிகளுக்கு தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட அறிவுரைகள் எளிமைக்கும், நேர்மைக்கும், பரிசுத்தத்திற்கும் மாதிரியாக அமைந்திருந்தது. மோசே ஜனங்களிடம், இந்த நியாயாதிபதிகளைப் பார்த்து நான் கூறுவதாவது: "...நீங்கள் உங்கள் சகோதரரின் வியாச்சியங்களைக் (காரணங்களைக்) கேட்டு, இரு பட்சத்தாராகிய உங்கள் சகோதரருக்கும், அவர்களிடத்தில் தங்கும் அந்நியனுக்கும், நீதியின்படி தீர்ப்புச் செய்யுங்கள். நியாயத்திலே முகதாட்சணியம் பாராமல், பெரியவனுக்கு செவிகொடுப்பதுபோல் சிறியவனுக்கும் செவிகொடுக்கக்கடவீர்கள். மனிதன் முகத்திற்குப் பயப்படீர்களாக; நியாயத்தீர்ப்பு தேவனுடையது; உங்களுக்குக் கடினமாயிருக்கும் காரியத்தை என்னிடத்தில் கொண்டுவாருங்கள்; நான் அதைக் கேட்பேன்" என்றான். (உபாகமம் 1:16,17) மோசேயின் மரணத்திற்குப் பிற்பாடு, கடினமாயிருக்கும் காரியங்கள் கர்த்தரிடத்தில் பிரதான ஆசாரியன் மூலமாக நேரடியாகக் கொண்டுவரப்பட்டது. ஊரீம் மற்றும் தும்மீம் மூலமாக, ஆம் அல்லது இல்லை என்று கர்த்தர் உத்திரவளித்தார்.

இந்த உண்மைகளைப் பார்க்கும்போது, நேர்மையற்ற ஆசாரியர்கள்

தங்கள் சுய லாபத்துக்காகவும், ஜனங்கள்மேல் அதிகாரஞ் செலுத்தவும் இந்தப் புத்தகங்களை எழுதியிருப்பார்கள் என்று சொல்வது நியாயமாகுமா ? அவ்வாறு இருந்தால், அம்மனிதர்கள் தங்களுடைய நோக்கங்கள் நிறைவேறும்பொருட்டு மாற்றி எழுதியிருப்பார்களேயன்றி, அவைகளை இப்படி எழுதியிருக்க மாட்டார்கள். அதாவது, வேதத்தில் தீர்மானமாக எழுதியிருக்கிறபடி, இஸ்ரயேலின் பிரதான அதிபதியானவர் தங்களுடைய சொந்த கோத்திரத்திலிருந்து அதிகாரிகளை நியமிக்காமல், தேவனுடைய வழிகாட்டுதலின்படி சமூக அந்த அதிகாரங்களை ஆசாரியத்துவத்திலிருந்து பிரித்து, ஜனங்கள் கையில் ஒப்படைக்க முன்வருவாரா ? இவ்வாறிருக்க, ஆசாரியர்கள் தங்கள் சுய லாபத்துக்காக வேதத்தை எழுதியிருப்பார்கள் என்று ஒருவர் நினைத்தால், அது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தீர்மானமாக இருக்குமா ?

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மிகவும் நாகரீகமடைந்த நாடுகளின் சட்டங்களில்கூட, ஐசுவரியவானும் ஏழையும் சமமாக பாவிக்கப்படுவதில்லை. மோசேயின் பிரமாணங்களில் இவ்விரு வகுப்பாருக்கும் நீதி செய்யப்படுகிற காரியத்தில் எந்த ஒரு வித்தியாசமும் காண்பிக்கப்படவில்லை. சிலர் அதிக செல்வந்தர்களாகவும், அதிகாரம் மிக்கவர்களாகவும், வேறுசிலர் மிகவும் ஏழைகளாகவும் ஆகும் அபாயங்களிலிருந்து பாதுகாக்க, மோசேயின் பிரமாணங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களிருந்தன. ஆனால், இன்றும் உலகின் எந்த நாட்டிலும் இம்மாதிரி பாதுகாக்கும் சட்டம் நடைமுறையிலில்லை. மோசேயின் பிரமாணத்தின்படி, ஒவ்வொரு ஐம்பது வருடமும் திரும்பக் கொடுக்கும் வேலைக்கான யூபிலி வருடமாயிருந்தது. இந்த யூபிலி வருடத்தில் இழந்துபோன சொத்துக்கள் திரும்பக் கொடுக்கப்பட்டது. இதனால் ஒருசிலரின் கைகளில் ஏராளமான சொத்துக்கள் திரளாகக் குவிவது தடுக்கப்பட்டது. (லேவியராகமம் 25:9, 13–23, 27–30) உண்மையாகவே அவர்கள் ஒருவரையொருவர் சகோதரர்களாக எண்ணி, கைம்மாறு கருதாமல் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யும்படியும், வட்டி வாங்காதபடியும் அச்சட்டம் கற்பித்தது. (காண்க யாத்திராகமம் 22:25; லேவியராகமம் 25:36, 37; எண்ணாகமம் 26:52–56)

சட்டங்கள் அனைத்தும் ஒளிவுமறைவு இன்றி வெளிப்படையாக

பதிவு செய்யப்பட்டிருந்ததால், அரசாங்க அதிகாரிகளோ, மற்றவர்களோ ஜனங்களின் உரிமைகளை மாற்றக்கூடாதிருந்தது. இச்சட்டங்களை எழுதிக்கொள்ளும்படி வசதி செய்யப்பட்டிருந்த. ஆசாரியர்கள், இஸ்ரயேலரின் பண்டிகை நாட்களில் இவற்றை ஜனங்களுக்கு முன்பாக வாசிக்கவேண்டுமென்று கட்டளை கொடுக்கப்பட்டிருந்ததால், ஏழைகளும் படிப்பறிவில்லாதவர்களும்கூட அதை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாயிருந்தது. (உபாகமம் 31:10–13) இப்படிப்பட்ட சட்டங்களும், ஏற்பாடுகளும் வஞ்சனையுள்ள மனிதர்களால் ஜனங்களுடைய சுயாதீனத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் மட்டுப்படுத்த சூழ்ச்சியாக ஏற்படுத்தப்பட்டதென்று எப்படி நிதானிக்க முடியும்? அப்படிப்பட்ட யூகம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாய் இருக்கிறது.

எதிரிகள் மற்றும் அயல் நாட்டவர்களுடைய உரிமைகளுக்கும், அவர்களது நலனுக்காகவும் முப்பத்து இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாக, மோசேயின் பிரமாணத்தில் எழுதியிருப்பதின்படியே அதற்கு இணையான சட்ட திட்டங்கள் நவநாகரீகமான தற்காலத்திலும் அவர்கள் அதேவித பலன்களை அடைய கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

"சுதேசிக்கும் உங்களிடத்தில் தங்கும் பரதேசிக்கும் (அயல்நாட்டவர்) ஒரே பிரமாணம் இருக்கக்கடவது" (யாத்.12:49; லேவி.24:22) என்று வாசிக்கிறோம்.

"யாதொரு அந்நியன் உங்கள் தேசத்தில் உங்களோடே தங்கினால் அவனைச் சிறுமைப்படுத்த வேண்டாம். உங்களிடத்தில் வாசம்பண்ணுகிற அந்நியனைச் சுதேசிபோல எண்ணி, நீங்கள் உங்களில் அன்புகூறுகிறதுபோல அவனிலும் அன்புகூறுவீர்களாக; நீங்களும் எகிப்து தேசத்தில் அந்நியராய் இருந்தீர்களே." (லேவியராகமம் 19:33, 34)

"உன் சத்துருவின் மாடாவது, அவனுடைய கழுதையாவது தப்பிப்போகக் கண்டால், அதைத் திரும்ப அவனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுவாயாக. உன்னைப் பகைக்கிறவனுடய கழுதை சுமையோடே விழுந்துகிடக்கக் கண்டாயானால், அதற்கு உதவி செய்யாதிருக்கலாமா? அவசியமாய் அவனோடேகூட அதற்கு உதவி செய்வாயாக" என்று யாத்திராகமம் 23:4, 5ல் வாசிக்கிறோம்.

வாயில்லாப் பிராணிகள்கூட மோசேயின் பிரமாணங்களில் மறக்கப்படவில்லை. அவைகளைக் கொடூரமாய் நடத்துவதும், மனிதரைக் கொடூரமாய் நடத்துவதை தடை செய்ததுபோலவே, தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. போரடிக்கிற மாட்டின் வாயைக் கட்டக்கூடாது. ஏனென்றால், வேலைசெய்கிற எந்தப் பிராணியும், மனிதனும் சாப்பிடத் தகுதியானவர்கள் என்கிற நல்ல காரணத்தின் பொருட்டேயாகும். நிலத்தை உழும்போது எருதையும், கழுதையையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து உழுதல் கூடாது. ஏனெனில், அவை இரண்டும் சமமான பலம், ஆற்றல் உள்ளவைகளல்ல. ஆகவே இது கொடூரமான செயலாகும். மிருகங்களுக்கு ஓய்வு காலம் இருக்க வேண்டுமென்ற சட்டமும் இருந்தது. (உபாகமம் 25:4; 22:10; யாத்திராகமம் 23:12)

ஆசாரியத்துவம் ஒரு சுயநலமுள்ள ஏற்பாடு என்று சிலர் கூறுவதற்குக் காரணம், லேவியர்களுக்கு மற்ற கோத்திரங்களிலுள்ளவர்கள் நிலவிளைச்சலில் பத்தில் ஒரு பாகம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற பிரமாணத்தின் நிமித்தமாகவே ஆகும். மோசேயின் பிரமாணங்கள் தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதேயொழிய, இந்த ஆசாரியக் கூட்டத்தாரால் ஏற்படுத்தப்படவில்லை என்று நிரூபிக்கிற, தேவனது தெய்வீக திட்டத்தை அறியாது சந்தேகப்படுபவர்கள், ஆசாரியர்கள் சுயநலமும், வஞ்சனையும் உடையவர்கள் என்று ஆராய்ந்து பார்க்காமல் கூறுகிறார்கள். மோசேயின் பிரமாணத்தை முன் உதாரணமாகக்கொண்டு, தற்காலத்தில் அதுபோலவே ஏற்படுத்தி ஆசாரியத்துவத்தைக் கடைபிடித்து வந்தாலும், தற்கால ஆசாரியத்துவம் தவறுதலாக போதிக்கப்படுகிறது. ஆசாரியத்துவம் மோசேயிடம் கொடுக்கப்பட்டபொழுது எந்த நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் அது ஏற்படுத்தப்பட்டது அல்லது எம்முறையில் அவர்களுக்கு தசமபாகம் அளிக்கப்பட்டது என்பதை தெரிவிக்காமல் அதற்கு மாறாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இப்பிரமாணம் மகா நீதியும், சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் உண்டாயிருக்கிறது. இஸ்ரயேலர் கானான் தேசத்தை சுதந்தரித்தபொழுது, மற்ற கோத்திரத்தாரைப்போலவே லேவியரும் நிலத்தில் ஒருபாகத்தை அடைய வேண்டியது நியாயமானது. ஆனாலும், தேவனது கட்டளையின்படி

இவர்கள் மத ரீதியான ஊழியம் செய்யும்பொருட்டு, இவர்களுக்கு தேசத்தின் ஒரு பாகம் பிரித்துக்கொடுக்கப்படாமல், இஸ்ரயேலின் தேச முழுவதிலும் சிதறிக்கிடந்த பல்வேறு கோத்திரங்களின் மத்தியில், சில குறிப்பிட்ட பட்டணங்கள் அல்லது கிராமங்கள் மாத்திரம் குடியிருப்புக்கென்று கொடுக்கப்பட்டது. தேசம் பிரிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, ஒன்பது முறை இக்கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது. நிலத்திற்குப் பதிலாக, அதற்கீடாக அவர்களது ஜீவனத்திற்கென்று ஏற்பாடு செய்யவேண்டியது அவசியமாதலால், இந்த காரணகாரியத்தோடு கூடிய, நீதியான ஏற்பாடாக தசமபாகம் அளிக்கப்பட்டது. ஆனாலும், தசமபாகம் ஒரு நீதியான கட்டளையாக இருந்தபோதிலும், வரிவசூலிப்பதுபோல் வலுக்கட்டாயப்படுத்தாமல், மனமுவந்து கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. தசமபாகம் கொடுக்காதவர்களுக்கு தண்டனை விதிக்கப்படவில்லை. அனைத்தும் அவர்களது மனசாட்சியின் அடிப்படையையே சார்ந்திருந்தது. இதைக்குறித்து ஜனங்களுக்கு புத்திமதிகள் மட்டுமே நினைப்பூட்டப்பட்டன.

“நீ உன் தேசத்திலிருக்கும் நாளெல்லாம் லேவியனைக் கைவிடாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிரு.” (உபாகமம் 12:19) “லேவியனுக்கு உன்னோடே பங்கும் சுதந்திரமும் இல்லாதபடியால் அவனைக் கைவிடாயாக.” (உபாகமம் 14:27)

சுயநலமும், பேராசையுமுள்ள ஆசாரியர்களாக இருந்தால், தங்களுக்குத் தாங்களே நஷ்டத்தை வருவித்து, தங்களுடைய சுதந்திர உரிமையை விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு, இப்படிப்பட்ட சட்டங்களை ஏற்படுத்தி, சதாகாலமும் தங்கள் சகோதரரின் உதவியை எதிர்பார்த்து காத்திருப்பார்களா ?

மேலும், ஆசாரியத்துவத்தை மேன்மைப்படுத்தி எந்த விசேஷித்த சட்டங்கள் ஏற்படுத்தாததும், இச்சட்டங்கள் தேவனாலேதான் கொடுக்கப்பட்டன, ஆசாரியக் கூட்டத்தாரால் ஏற்படுத்தப்படவில்லை என்பதைக் காண்பிக்கிறது. மோசம் செய்யவிரும்புவோர், தங்களுக்கு கனமும் மரியாதையும், ஆதாயமும் கிடைக்கும்படி செய்து, தங்களை மதிக்காதவர்களுக்கு கடுமையான தண்டனை அளிக்கப்படும் விதமாக சட்டங்களை ஏற்படுத்தியிருப்பார்களே. ஆனால், அப்படிப்பட்டது ஒன்றும் இச்சட்டங்களில் நாம் காண்பதில்லை. இவர்களுக்கென்று விசேஷித்த

கனமோ, மகிமையோ கொடுக்கப்படாததுமன்றி மற்றவர்களைப்போல இவர்களும் குற்றம் செய்தால், தண்டனைக்குப் பாத்திரராய் இருந்தனர். எந்த ஒரு தனி நபரையும் உயர்வாக எண்ணாமல் ஜனங்களுக்குள் (ஆசாரியர் – ஜனங்கள்) பிரிவினை ஏற்படுத்தாமல், எல்லாருக்கும் உள்ள பொதுவான சட்டங்களே இவர்களுக்கும் இருந்தது. அந்நியருக்கும், வேலைக்காரருக்கும், வயதானவர்களுக்கும் விசேஷித்த சட்டங்கள் இருந்தபோது இவர்களுக்கு மாத்திரம் அவ்வண்ணம் இராததினால் மோசேயின் பிரமாணங்கள் தேவனால் உண்டானவை என உறுதிபண்ணுகிறதாயிருக்கிறது. உதாரணமாக, “அந்நியரை சிறுமைப்படுத்தாமலும், ஒடுக்காமலும் இருப்பீர்களாக. விதவையையும் திக்கற்ற பிள்ளைகளையும் ஒடுக்காதிருப்பீர்களாக. அவர்களை எவ்வளவாகிலும் ஒடுக்கும்போது அவர்கள் என்னை நோக்கி முறையிட்டால் அவர்கள் முறையிடுதலை நான் நிச்சயமாய் கேட்டு, கோபம் மூண்டவராகி, உங்களை பட்டயத்தினால் கொலை செய்வேன்; உங்கள் மனைவிகள் விதவைகளும், உங்கள் பிள்ளைகள் திக்கற்ற பிள்ளைகளுமாயிருப்பார்கள்.” (யாத்.22:21–24; 23:9; லேவி.19:33, 34) “உன் சகோதரரிலும், உன் தேசத்தின் வாசல்களிலுள்ள அந்நியரிலும், ஏழையும் எளிமையுமான கூலிக்காரனை ஒடுக்காயாக. அவன் வேலை செய்த நாளில்தானே பொழுதுபோகும் முன்னே அவன் கூலியை அவனுக்கு கொடுத்துவிட வேண்டும்; அவன் ஏழையும், அதின்மேல் ஆவலுள்ளவனுமாயிருக்கிறான்; அதைக்கொடாவிட்டால் அவன் உன்னைக் குறித்து கர்த்தரை நோக்கி முறையிடுவான்; அது உனக்கு பாவமாயிருக்கும்.” (உபா.24:14; லேவி.19:13; யாத்.21:26, 27) “நரைத்தவனுக்கு முன்பாக எழுந்து முதிர்வயதுள்ளவன் முகத்தைக் கனம்பண்ணி, உன் தேவனுக்குப் பயப்படுவாயாக.” (லேவி.19:32; லேவியராகமம் 19:14ஐயும் வாசிக்கவும்.) இத்தனை சட்டங்கள் இருப்பினும் ஆசாரியர்களுக்கோ லேவியருக்கோ அல்லது அவர்களின் தசமபாகத்தைப் பற்றியோ விசேஷமான சட்டங்கள் ஒன்றும் இருந்ததில்லை.

சுத்தம் மற்றும் சுகாதாரம் பற்றி பிரமாணங்களும் இப்புத்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது, தற்கால நவீன மருத்துவ விஞ்ஞான கருத்து முடிவுகளுக்கு ஒத்ததாயிருப்பதுடன், விழுந்துபோன நீண்டகால அடிமைத்தனத்திலுள்ள மக்களுக்கு மிகவும் அவசியமானதாயிருக்கிறது.

எவ்வாறெனில், சுத்தமும் அசுத்தமுமான மிருகங்களிலும், பறவைகளிலும் எவைகளைப் புசிக்கலாம், புசிக்கக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாடுகளும், முறைகளும் இக்கால விஞ்ஞானத்திற்கு ஒத்ததாயிருக்கிறது. இவைகளில் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் சொல்லப்போனால் காலம் போதாது. மோசேயினுடைய ஒவ்வொரு பிரமாணமும் ஒரு விசேஷித்த அடையாளமாகவும், நிழலாகவும் உள்ளது. அவைகளைப் பற்றியும் எதிர்காலத்தில் கருத்திற்கொண்டு ஆராயலாம். ஆனால், நம்முடைய மேலோட்டமான ஆராய்ச்சியின் மூலம் இப்பிரமாணங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதும், வேதத்தில் மற்ற இடங்களில் இதுபற்றி விரிக்கப்பட்டுள்ள முழுமையான மத ரீதியான ஒழுங்குமுறையில் குறிப்பாக இவைகள் எழுதப்பட்ட காலத்தை கருத்தில்கொண்டு பார்த்தால், ஆச்சரியமான தெய்வீக ஞானமும், நீதியும் அடங்கியிருக்கிறது என்ற வெற்றிகரமான ஆதாரத்துடன் கூறலாம்.

அறிவுப்பூர்வமான வெளிச்சத்தில் பார்க்கும்போது, இவைகள் துன்மார்க்க மனிதருடைய ஏற்பாடு அல்லது மனிதருடைய கைவண்ணம் என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை என்பது அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதுடன் இயற்கையிலிருந்து நாம் அறிந்த தேவனுடைய குணலட்சணங்களுக்கேற்றவாறு அமைந்ததாகவும் இருக்கிறதென்பது தெளிவாயிருக்கிறது. இவைகள் தேவனுடைய ஞானத்திற்கும் நீதிக்கும் அன்புக்கும் சாட்சி பகர்கின்றதாயிருக்கிறது. மேலும், பக்தியும் நேர்மையுமுள்ள இச்சட்டங்களைத் தந்த மோசேயும் இச்சட்டங்கள் தன்னுடையதாயிராமல் தேவனுடையதென்று சொல்லியிருக்கிறார். (யாத்.24:12; 26:30; உபா.9:9–11; லேவி.1:1) இவருடைய பொதுவான குணநலன்களைப் பார்க்கும்போது, பொய்சாட்சி சொல்லாமலும், வஞ்சனையும் பொய்யும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்று மக்களுக்கு இவர் கட்டளை கொடுத்திருக்க, அவரே பொய்சாட்சி கூறி தன்னுடைய கருத்துக்களை தேவனுடைய சட்டங்களாக்கி விட்டாரென எண்ணுவதும் எவ்வாறு ஏற்புடையதாயிருக்கும் ? மேலும், தற்காலத்திலுள்ள வேதத்தின் நகல்களை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, மோசேக்குப் பின் வந்தவர்களில் சிலர் ஜனங்களுடைய நன்மையைத் தேடாமல் தங்களுடைய சுயநலன்களைத் தேடியவராயினும், தேவனுடைய பரிசுத்த வார்த்தைகளை புரட்டிப்போடாததினால், இந்நாள் வரைக்கும் அவைகள்

பரிசுத்தமாயிருக்கிறதென்பதையும் நாம் நினைவுகூர வேண்டும்.

சத்திய வேத தீர்க்கதரிசிகள்

இப்போது சத்திய வேத தீர்க்கதரிசிகளின் குணநலன்கள் பற்றியும், அவர்களுடைய சாட்சிகளையும் பற்றி சிந்திப்போம். ஆச்சரியமான ஒரு விசேஷம் என்னவெனில், சிலரைத்தவிர பொதுவாக தீர்க்கதரிசிகள் அனைவரும் ஆசாரிய கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களல்ல. அவர்கள் தங்கள் காலத்தில் உரைத்த தீர்க்கதரிசனங்களானது விக்கிரக ஆராதனை செய்துவந்த ஜனங்களை சுட்டிக் காண்பிக்கிறதாயும் காலத்துக்கேற்றவாறு நடந்துவந்த சீர்கேடடைந்த ஆசாரியர்களின் விரும்பத்தகாத செயல்களைக் கண்டிக்கிறதாயும் இருந்ததால் அவர்களுக்கு அவைகள் அருவருப்பாய் இருந்தது. இத்தீர்க்கதரிசிகளைக் கொண்டு தேவன் ஜனங்களுக்கு அளித்த செய்திகளானது அவர்களுடைய பாவங்களை கண்டித்து, அதினால் வரப்போகிற தண்டனைகளை முன்னறிவித்து, அவர்கள் மனந்திரும்பினால் அவர்களுக்கு அளிக்கப்போகிற ஆசீர்வாதங்களையும் அவ்வப்போது அறிவித்து வந்தார். அவர்களுடைய பெரும்பாலான அனுபவங்கள் மிகவும் கசப்பானவைகள். பொதுவாக அவர்கள் தூஷிக்கப்பட்டு, சிறையிலடைக்கப்பட்டு, கொடுமையான முறையில் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். (1 இராஜா.18:4, 10, 17–18, 19:10; எரே.38:6; எபி.11:32–38) இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுடைய மரணத்திற்கு வெகுகாலத்திற்குப் பின்பே அவர்கள் உண்மையான தேவனுடைய தீர்க்கதரிசிகளாய் இருந்தார்கள் என்பது ஜனங்களுக்கு வெளியாயிற்று. ஆனால், தீர்க்கதரிசன எழுத்தாளர்கள் எழுதினவைகளெல்லாம் யேகோவா தேவனுடைய வழிநடத்துதலின்படியே எழுதினார்கள் என்பது உண்மையாயிற்று. இது சம்பந்தமாக நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டியது என்னவெனில் நியாயப்பிரமாணமானது மேசேயின் மூலமே ஜனங்களுக்கு தரப்பட்டதே அன்றி, இதில் ஆசாரியர்களுடைய எந்த ஒரு தலையீடும் இருந்ததில்லை. (யாத்.19:17–25; உபா.5:1–5) மேலும், நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிற பாவியைப் பார்க்கிற எந்த மனிதனும் அவனை கடிந்துகொள்வது அவர்களுடைய கடமையாயிருந்தது. (லேவி.19:17) அந்த வகையில் அனைவருக்கும் உபதேசிக்கிறதற்கும் கடிந்துகொள்வதற்கும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும், நம்முடைய நாட்களைப்போலவே அநேகர்

உலகக் கவலையில் இழுக்கப்பட்டு மத சம்பந்தமான விஷயங்களில் விருப்பம் இல்லாதவர்களாயிருந்தார்கள். ஆனால், ஒரு சிலரே பாவங்களைக் கடிந்துகொண்டு ஜனங்களை தேவபக்திக்குள் வழிநடத்தினார்கள். இவர்களே பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் தீர்க்கதரிசிகள் என அழைக்கப்பட்டனர். ''தீர்க்கதரிசி'' என்ற சொல்லானது பொதுவாக ''பிரசங்கிப்பவர்'' என்று பொருள்படுவதுடன் விக்கிரக ஆராதனை சம்பந்தமாக பிரசங்கிப்பவர்களும்கூட தீர்க்கதரிசிகள் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். உதாரணமாக, பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகள் முதலானவர்கள். 1 கொரி.14:1–6; 2 பேதுரு 2:1; மத்தேயு 7:15; மத்தேயு 14:5; நெகேமி. 6:7; 1 இராஜா.18:40; தீத்து 1:12

தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தல் என்பது பிரசங்கித்தல் என்று பொதுவாக சொல்லும்போது பிற்காலங்களில் தீர்க்கதரிசனம் சொல்வதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினர் ஏற்பட்டு, அவர்கள் தேவனுடைய கட்டளைகளை பிரசங்கிப்பதை விட்டுவிட்டு, பழைய பாரம்பரியங்களை பிரசங்கிப்பதால் சத்தியதிற்கெதிராக கள்ளபோதகர்களாகவும், கள்ளதீர்க்கதரிசிகளாகவும் மாறினார்கள். பரிசேயர் இப்படிப்பட்ட வகுப்பினராக இருந்தார்கள். (மத்.15:2–9)

தீர்க்கதரிசிகளாயிருந்த அநேகரில் சிலரை வெவ்வேறு காலங்களில் யேகோவா தேவன் தெரிந்துகொண்டு, அவர்கள் மூலம் அவர்கள் இருந்த காலத்தைப் பற்றியும், இன்னும் வருங்காலங்களில் சம்பவிக்கப்போகிற காரியங்களைப் பற்றியும் தெரிவித்துவந்தார். பரிசுத்த ஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட இவர்களுடைய வார்த்தைகளைப் பற்றிதான் நாம் இப்போது சிந்திக்கப்போகிறோம். மேலும், இவர்கள் நேர்மையும் பண்பும் தவறாது நடந்தனர்.

தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட தீர்க்கதரிசிகள் அல்லது ஞானதிருஷ்டிக்காரர்

இந்த தீர்க்கதரிசிகள் சாதாரண பொது ஜனங்களாக இருந்தும், ஆசாரிய வகுப்பார் பெற்று வந்த தசமபாகத்தினால் ஆதரிக்கப்படாதிருந்தும், அவர்கள் அடிக்கடி ராஜாக்கள் மற்றும்

நியாயாதிபதிகளின் தவறான நடத்தைகளை மாத்திரம் கடிந்துகொள்ளாமல், ஆசாரியர்களுடைய நடத்தைகளையும் கடிந்துகொண்டார்கள். (ஆசாரிய முறைமையைக் கடிந்துகொள்ளாமல் அவர்களுடைய தனிப்பட்ட பாவங்களை மாத்திரம் கடிந்துகொண்டார்கள்) இதிலிருந்து பார்க்கும்போது இந்த தீர்க்கதரிசிகள் ஆசாரியர்களுக்கோ அல்லது மற்றவர்களுக்கோ, சாதகமாக தேவனுடைய பெயரால் பொய்யைச் சித்தரிக்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வரமுடியாது. ஆராய்ந்து பார்த்தால் இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்கள் உண்மைக்கு விரோதமானது.

அவ்வாறிருக்க, வேதத்தை எழுதிய பல்வேறு எழுத்தாளர்களுடைய நோக்கத்தை நாம் எக்காரணத்தைக்கொண்டும் குறைத்து மதிப்பிடாமல், அவைகளில் நீதியும் சத்திய ஆவியுமே இருக்கிறதை நாம் காணலாம். அடுத்தாக மோசேயினுடைய ஆகமங்களுக்கும் மற்ற புதிய ஏற்பாட்டு தீர்க்கதரிசிகளுடைய வார்த்தைகளுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்போ அல்லது ஒற்றுமையோ உள்ளதா என ஆராய்வோம். 15 நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட இந்த நியாயப்பிரமாணங்கள், தீர்க்கதரிசனங்கள் மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டு வார்த்தைகளில் ஒரேவித நோக்கம் வெளியாகி இருப்பதை நாம் காணும்போதும், அதை அந்த எழுத்தாளர்களுடைய குணநலன்களுக்கு சம்பந்தப்படுத்தும்போது அவர்கள் தேவ ஆவியினாலே ஏவப்பட்டு எழுதினார்கள் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது நியாயமானது. குறிப்பாக சொல்லப்பட்ட நோக்கமானது இவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானதாகவும், எதார்த்தமானதாயும், உன்னதமாயும் இருந்து அது தேவ குணலட்சணங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ளதால், இவைகளை எழுதினவர்கள் நேர்மையும் நீதியும் உள்ளவர்களாகவும், அவர்கள் எழுதினவைகள் தேவ ஏவுதலினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்றும் நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

அந்த வகையில் ஒரே திட்டம், ஒரே ஆவி, ஒரே நோக்கம் வேதம் முழுவதிலும் நிரம்பியிருக்கிறது என்பதைக் காணலாம். மனிதனுடைய சிருஷ்டிப்பும் வீழ்ச்சியும் வேதத்தின் முதற்பாகத்திலும், அவ்வீழ்ச்சியிலிருந்து இரட்சிக்கப்படுவதை கடைசி பாகத்திலும், இந்த இரட்சிப்பை அடையும் படிப்படியான தேவனுடைய திட்டத்தை நடு பாகத்திலும் காண்பிக்கிறது. ஆனாலும், வேதத்திலுள்ள முதல் மூன்று

அதிகாரங்களும் கடைசி மூன்று அதிகாரங்களும் ஒற்றுமையாகத் தோன்றினாலும் அவைகளின் பொருள் வேற்றுமை ஆச்சரியப்படத்தக்கதே. ஒன்று தேவனுடைய ஆதி சிருஷ்டிப்பையும் மற்றொன்று பாவம், சாபம் நீக்கப்பட்ட புதுப்பிக்கப்பட்ட மற்றும் சீர்பொருந்திய மறுசிருஷ்டிப்பையும் விவரிக்கிறது. மேலும், ஒன்று சாத்தானும் தீமையும் இவ்வுலகில் பிரவேசித்து வஞ்சனையையும் அழிவையும் ஏற்படுத்தினதையும், மற்றொன்று தீமையும் சாத்தானும் அழிக்கப்பட்டு, அவனுடைய கிரியைகள் தடுக்கப்பட்டு, அழிந்துகொண்டிருந்த ஜனங்கள் மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்படுவதையும், ஒன்று ஆதாமுக்குள் இழந்துபோன ஆளுகையையும் மற்றொன்று கிறிஸ்து மூலம் சதாக்காலமும் அது மீண்டும் திரும்பக் கொடுத்தலையும் காண்பிக்கிறதுடன், பரலோகத்தில் தேவனுடைய சித்தம் செய்யப்படுவதுபோல் பூமியிலும் அவருடைய சித்தம் செய்யப்படப்போவதையும் குறிக்கிறது. ஒன்று பாவத்தினால் ஏற்பட்ட அழிவையும் இகழ்ச்சியையும் மரணத்தையும் காண்பிக்க, மற்றொன்று நீதியினால் ஏற்படும் கனம், மகிமை, ஜீவன் போன்ற ஆசீர்வாதங்களையும் காண்பிக்கிறது.

பல்வேறு காலங்களில், சூழ்நிலைகளில், பல்வேறு மனிதர்களால் எழுதப்பட்டிருப்பினும், வேதமானது வெறுமனே ஒழுக்க ரீதியான வாழ்க்கையைப் பற்றின கருத்துக்களையும், ஞான உபதேசங்களையும் ஆறுதலான வார்த்தைகளை மட்டும் உடைய புத்தகமாயிராமல் அதைவிட மேலான அதாவது தற்கால பொல்லாத உலகத்திற்கான காரணத்தையும் இவையனைத்தும் உருவாக்கப்படாததற்கு முன்னமே தேவ ஞானத்தால் காணப்பட்ட விடுதலையும், இறுதி பலன்களையும் தேவ ஜனங்கள் நடக்க வேண்டிய வழிகள் பற்றியும், அவர்கள் அவ்வழியை உறுதியாக பற்றிக்கொண்டு நடக்கும்பொருட்டு ஏற்றகாலத்தில் உண்மையாகவே அனுபவிக்கக்கூடிய மகா மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்களும் அடங்கின, ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய, தத்துவ ரீதியான ஒன்றுக்கொன்று ஒப்புமையான புத்தகமாயிருக்கிறது.

எல்லா மனிதருடைய ஒரே பிரதிநிதியாக பரிபூரண நிலைமையில் ஆதாம் சோதிக்கப்படும்போது, அவர் வீழ்ச்சி அடைந்ததினால் தற்போதைய அபூரணம், வியாதி, மரணம் முதலியன பலன்களாயின. ஆயினும், தேவன்

அவரை வெறுத்துவிடாமல், ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்த ஒரு மீட்பர் மூலம் அவரை குணமாக்கி, எல்லா வகையிலும் அவரை நிலை நிறுத்தி விருத்தியாக்குவார் என ஆதியாகமம் போதிக்கிறது. (ஆதி.3:15) ஆதாமுக்கும், ஏவாளுக்கும் தேவன் தோல் உடைகளை அணிவித்ததும், ஆபேலினுடைய பலிகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், ஈசாக்கு பலியிடப்பட்டதும், முற்பிதாக்கள் செலுத்திய பல்வேறு பலிகளும் நியாயப்பிரமாணத்தின் மூலம் துவக்கப்பட்டு யூத யுகம் முழுவதும் செலுத்தப்பட்ட பலிகளும் எதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறதென்றால், தேவனுடைய நீதிக்கு குறைவு ஏற்படாமல் மனிதனை மரணத்திலிருந்தும், பாவத்திலிருந்தும் விடுவிக்க ஒரு மீட்பரின் மரணம் பாவத்தைப் போக்கும் பலியாகவும், அவருடைய நீதி பாவத்தை மூடும் வஸ்திரமாகவும் இருந்ததைக் குறிக்கிறது. தீர்க்கதரிசிகள் தாம் எழுதினவற்றை முழுவதும் அறியக்கூடாதவர்களாயினும் (1 பேதுரு 1:12) பாவங்களை சுமக்க வாயில்லா மிருகங்கள் அல்ல, ஒரு மனிதனே தேவை என்றும் தங்களுடைய தீர்க்கதரிசனப் பார்வையில், யார் மீட்பராகவும், இரட்சகராகவும், அடிக்கப்படும் ஆட்டுக்குட்டியைப்போல வருவார் எனவும், "நமக்கு சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது" எனவும், "அவருடைய தழும்புகளால் நாம் குணமாக்கப்படுகிறோம்" எனவும் உரைத்தனர். மேலும், அவர் "அசட்டை பண்ணப்பட்டவரும்" "மனிதரால் புறக்கணிக்கப்பட்டவரும்" "துக்கம் நிறைந்தவராயிருப்பார்" எனவும், "நம் எல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் தேவன் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்" எனவும் உரைத்திருந்தார்கள். (ஏசா. 53:3–6) அவர்களது இரட்சகர் எங்கே பிறப்பார் எனவும் (மீகா 5:2), அவர் எப்பொழுது மரிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் மரிப்பது "தமக்காக அல்லவென்றும்" (தானியேல் 9:26) தெரிவித்திருந்தனர். அவர்களுடைய பல்வேறு விசேஷமான குணநலன்களை விவரிக்கும்போது, அவர் நீதிபரரும் பாவத்திற்கு விலகினவரும் மரணத்திற்கு அபாத்திரராகவும் (ஏசாயா 53:8, 9, 11) இருந்தார் எனவும், முப்பது வெள்ளிக்காசுகளுக்காக அவர் காட்டிக்கொடுக்கப்படுவார் எனவும் (சகரியா 11:12), அக்கிரமக்காரரில் ஒருவராக எண்ணப்படுவாரெனவும் (ஏசாயா 53:12), அவருடைய எலும்புகளில் ஒன்றும் முறிக்கப்படுவது இல்லையெனவும் (சங்கீதம் 34:20; யோவான் 19:36), அவர் மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டாலும் அவருடைய மாம்சம் அழிவைக் காணாது என்றும், பாதாளத்தில் விடப்படமாட்டார்

எனவும் உரைத்திருந்தனர். (சங்கீதம் 16:10, அப்.2:31)

இவ்வுலகில் பாவங்கள் நீக்கப்பட வேண்டுமானால் நியாயப்பிரமாணத்திலும், தீர்க்கதரிசிகளாலும் ஏற்கனவே இப்படி முன்னுரைக்கப்பட்ட அனைத்தும் நசரேயனாகிய இயேசுவில் நிறைவேறியவைகளையும், அவர் அறிவுப்பூர்வமான காரணத்தின்படி மீட்கும்பொருளாக தம்மை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்பதையும், புதிய ஏற்பாட்டு ஆசிரியர்கள் கண்டிப்பாகவும், தெளிவாகவும் எளிதான முறையில் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். (ஏசாயா 1:18) இது சம்பந்தமான முழு தேவ திட்டத்தை அவர்கள் அறிவுப்பூர்வமாகவும், உறுதியாகவும் கண்டுபிடித்ததுடன், தங்களின் கருத்தைக் கேட்பவர்களுக்கு விருப்பத்திற்கேற்றார்போல் அல்லது, அவர்களுடைய கருத்திற்கு விரோதமாகவோ எழுதாமல் அவர்களுக்கு வெளிச்சமாக்கப்பட்ட முறையிலே சில முக்கியமான காரணகாரியங்களை உறுதியான நம்பிக்கையுடன் எங்கும் எழுதியுள்ளனர். ரோமர் 5:17,19 பகுதிகளைப் படித்தபின்பு 12ம் அதிகாரத்திற்குச் செல்லவும்.

மோசே பிரமாணத்தில் ஒரு பலியை மாத்திரம் குறிப்பிடாமல் இந்த மகா இரட்சகரின் கீழ் ஜனங்களுடைய பாவங்களை நீக்கி அவர்களை ஆசீர்வதிப்பதையும், அவருடைய வல்லமையும் அதிகாரமும் தன்னைப்போலொத்ததாயினும் அதைவிட மேன்மையானது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (உபா.18:15,19) இந்த வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மீட்பர் இஸ்ரயேலரை மாத்திரம் ஆசீர்வதிக்காமல் ‘‘பூமியிலுள்ள சகல ஜனங்களையும்’’ அவர்கள் மூலம் ஆசீர்வதிப்பார். (ஆதி.12:3; 18:18; 22:18; 26:14) மேலும், யூதர்களுடைய தவறான எண்ணத்திற்கு மாறாக இதே கருத்தை தீர்க்கதரிசிகளும் தொடர்ந்து கூறும்போது, மேசியா ‘‘புறஜாதிகளையும் பிரகாசிப்பிக்கிற ஒளியாயிருக்கிறார்’’ என்றார். (ஏசா.49:6; லூக்கா 2:32) ‘‘புறஜாதிகள் பூமியின் கடையாந்திரங்களிலிருந்து வந்து அவரிடத்தில் சேருவார்கள்’’ என்று எரே.16:19லும் அவருடைய ‘‘நாமம் புறஜாதிகளுக்குள்ளே மகத்துவமாயிருக்கும் என்று மல்கியா1:11லும், ‘‘கர்த்தருடைய மகிமை வெளியரங்கமாகும், மாம்சமான யாவும் அதைக் காணும்’’ எனவும் கூறுகின்றனர். (ஏசா.40:5 மற்றும் ஏசா.42:1–7லும் வாசித்தறியவும்)

கிறிஸ்துவின் பலியைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசன நிறைவேறுதலை உணர்ந்துகொள்வதற்கு பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் தங்களுக்கு மிகவும் அவசிமாயிருந்தது என புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மற்ற யூதர்கள் தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பதைப்போல் தங்களுடைய சொந்த ஜனங்கள் மாத்திரமே ஆசீர்வாதமடைவர் என அவர்களும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் (அப்.11:1–8) அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படும் அதே வேளையில், அவர்களோடும் அவர்கள் மூலமாகவும் பூமியின் குடும்பங்கள் அனைத்தும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்பதை அறியக்கூடியவர்களானார்கள். மேலும், இந்த ஒரு ஆசீர்வாதம் இஸ்ரயேலுக்கோ உலகத்திற்கோ வரும் முன்பாக, யூதரிலிருந்தும் புறஜாதிகளிலிருந்தும் ‘‘ஒரு சிறுமந்தையானது’’ தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அவர்கள் பெரிய மீட்பரான கிறிஸ்துவின் கனம், மகிமைக்கு உடன்பங்காளிகளாவதற்கு எல்லா வகையிலும் சோதிக்கப்பட்டு தகுதியடைந்தபின்பு, கிறிஸ்துவோடுகூட இணைந்து இஸ்ரயேலையும் மற்ற எல்லா தேசங்களையும் ஆசீர்வதிப்பார்கள் என்றும் உணர்ந்திருந்தனர். (ரோமர் 8:17)

இந்த எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் எழுதினவை நியாயப்பிரமாணத்திற்கும் தீர்க்கதரிசிகளின் வசனத்திற்கும் ஒத்திருக்கிறதென்றும், அவர்கள் தெரிவித்த இந்த மாபெரும் தெய்வீகத் திட்டத்தின் மேன்மையானது நாம் நினைப்பதற்கு மிக அதிகமாக ‘‘எல்லா ஜனங்களுக்கும் மிகுந்த நற்செய்தி’’ என்றும் அவர்கள் காண்பித்தார்கள்.

மேசியா இஸ்ரயேலரை மாத்திரம் ஆளுகிறவராக அல்ல, மோசேயின் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறபடி, அவர் அகில உலகின் இராஜாவாக இருக்கிறார் என்ற அதே கருத்தே அனைத்து தீர்க்கதரிசிகளுடைய மையக் கருத்தாக உள்ளது. இராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய நோக்கமே அப்போஸ்தலருடைய உபதேசங்களில் முதன்மையான கருத்தாக இருந்தது. இயேசு, ‘‘உம்முடைய இராஜ்ஜியம் வருக’’ என ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொடுத்ததுடன், அதில் பங்கடைய விரும்புகிறவர்கள், முதலாவதாக சத்தியத்திற்காக பாடுபடுவதுடன் அவர்கள் அதற்கு தங்களை பாத்திரர் என நிரூபிக்க வேண்டுமென்றும் போதித்தார்.

வரப்போகிற இப்பேர்பட்ட மகிமையான இராஜ்யத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கையே, உண்மையுள்ளவர்களை மக்களை அதற்காக எந்தவொரு உபத்திரவத்தையும், நிந்தனைகளையும், நஷ்டத்தையும், கஷ்டத்தையும் மரணபரியந்தம் சகிக்க உற்சாகப்படுத்துகிறது. முற்றிலும் அடையாள, தீர்க்கதரிசன நடையில் எழுதப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டின் கடைசிப் புத்தகத்தில் கூட, வெளி.5:12ல் ‘‘அடிக்கப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டியானவர்,’’ வல்லமையையும், ஐஸ்வரியத்தையும், ஞானத்தையும், பெலத்தையும், கனத்தையும், மகிமையையும் ஸ்தோத்திரத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள பாத்திரராயிருக்கிறார் என்பதுடன், அவராலே அவருடைய இராஜ்ஜியத்தில் இராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாகப்போகிற, தகுதியுள்ள, ‘‘ஜெயங்கொண்டவர்களும்கூட’’ இராஜ்ஜியத்தில் பங்காளிகளாவதற்கு அவரைப்போலவே சோதனைகளையும் தடைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டியவர்காளாயிருப்பதுடன், அவர்களே உண்மையான கனத்தையும், மகிமையையும் பெறுவார்கள் என்றும் கூறுகிறது. மேலும், அந்த ஆயிரவருட அரசாட்சியில், சாத்தான் கட்டப்பட்ட நிலையிலும் ஆதாமின் பாவமும் சாபமும் நீக்கப்பட்ட நிலையில் முழு உலகமும் அவர்களால் ஆசீர்வாதம் அடைவதுடன், பூமியின் எல்லா ஜாதிகளும் புதிய எருசலேமாகிய பரலோக இராஜ்யத்தின் வெளிச்சத்தில் நடப்பார்கள் என்றும் அடையாள மொழியில் அப்புத்தகத்தில் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

எல்லா அஞ்ஞான புற மதங்களின் கொள்கைகளுக்கு எதிரிடையாகவும், வேறு எந்த உபதேசத்திலும் இல்லாத உபதேசமாகிய மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமாக மறுஜென்ம வாழ்க்கையைப் பற்றி வேதம் மட்டுமே துவக்கம் முதல் கடைசி வரை போதிக்கிறது. தேவ ஆவியினால் ஏவப்பட்ட எல்லா எழுத்தாளர்களும் இரட்சகரின் மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தியதுடன், அவர்களில் ஒருவர் மரித்தவர்கள் உயிர்த்தெழுதல் பற்றி ‘‘அதிகாலையில்’’ என கூறி, அப்போது பிரேதக் குழிகளிலுள்ள அனைவரையும் தேவன் கூப்பிடும்போது, அவர்கள் எழுந்து வருவார்கள், அப்போது துன்மார்க்கர்கள் பூமியின்மேல் ஒருபோதும் அரசாளுவதில்லை என்கிறார். சங்.49:14ல் ‘‘செம்மையானவர்கள் அதிகாலையில் அவர்களை ஆண்டுகொள்வார்கள்’’ எனக் கூறுகிறார். மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் பற்றி தீர்க்கதரிசிகள் போதித்தார்கள். புதிய ஏற்பாட்டின் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் முழு நம்பிக்கையையும், எதிர்கால

வாழ்க்கை மற்றும் அதின் ஆசீர்வாதத்தின் மேல் அஸ்திவாரப்படுத்தியிருந்தார்கள். அப்போஸ்தலர் பவுல் விளக்குகிறதாவது, ‘‘மரித்தோரின் உயித்தெழுதல் இல்லாவிட்டால், கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லையே; கிறிஸ்து எழுந்திருக்காவிட்டால் எங்கள் பிரசங்கமும் விருதா, உங்கள் விசுவாசமும் விருதா. மரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால் தேவன் எழுப்பாத கிறிஸ்துவை அவர் எழுப்பினாரென்று நாங்கள் தேவனைக் குறித்து சாட்சி சொன்னதினாலே தேவனுக்காக பொய்சாட்சி சொல்லுகிறவர்களாகவும் காணப்படுவோமே. மரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால் கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லை. கிறிஸ்து எழுந்திருக்காவிட்டால் உங்கள் விசுவாசம் வீணாயிருக்கும். நீங்கள் இன்னும் உங்கள் பாவங்களில் இருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களும் கெட்டிருப்பார்களே. . . . கிறிஸ்துவோ மரித்தோரிலிருந்து எழுந்து நித்திரையடைந்தவர்களில் முதற்பலனானார். . . . ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறதுபோல கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாரும் உயிர்பிக்கப்படுவார்கள்.’’ 1 கொரிந்தியர் 15:13–22

ஒரு கடிகாரத்திலிருக்கும் அநேக சக்கரங்களில் மெல்ல நகரும் சில, பார்வைக்கு அவசியமில்லாததாகத் தோன்றினாலும், அவைகள் எவ்வாறு இன்றியமையாததாக உள்ளனவோ, அதேபோல வேதமும் அநேக பகுதிகளை உடையதும் அநேக எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்டிருப்பினும் இது முழுமையானதும், ஒன்றுக்கொன்று இசைவானதாகவும் உள்ளதுடன், அனைத்துப்பகுதிகளும் அத்தியாவசியமாய் உள்ளது. இதில் உள்ள ஒரு சிறு பகுதியும்கூட அவசியமில்லாதது எனக் கூறமுடியாது. மேலும், சில பகுதிகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும், அதிக வல்லமையுடையதாயினும் அனைத்தும் உபயோகமானதும், தேவையானதுமாகும். தற்காலத்தில் ‘‘வேத சாஸ்திரிகள்’’ என்றும் ‘‘பேர்பெற்ற ஞானிகளென்றும்’’ அழைக்கப்படுவோர், பழைய ஏற்பாட்டின் அற்புதங்களை மேலோட்டமாகக் காண்பதுடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டாலும் அதை புறக்கணித்து, அவைகள் அனைத்தும் ‘‘கிழவிகளின் கட்டுக்கதைகள்’’ என கருதுவது பிரபலமாகி வருகிறது. அவற்றில் யோனாவும் பெரிய மீனும், நோவாவும் பேழையும், ஏவாளும் சர்ப்பமும், யோசுவாவின் கட்டளைப்படி சூரியன் அதே இடத்தில் நின்றதும், பிலேயாமிடம் கழுதை பேசியதும் அடங்கும். ஏனெனில், வேதத்தில் உள்ள எந்த ஒரு பகுதியும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதையும், ஒன்றுக்கொன்று

ஒற்றுமையாய் இருப்பதையும் கவனியாமல் போனதினால், இந்த அற்புதங்களை மட்டும் தனியாக எடுத்து, அதின் மகத்துவங்களை முழுமையாக அழித்தோ அல்லது குறைத்தோ மதிப்பிடும்படி செய்கிறார்கள். இந்த பதிவுகள் பொய்யானால், அவைகளை எழுதினவர்கள் பொய்யர்களாகவும் இருப்பதுடன், அவர்களுடைய சாட்சி தெய்வீக வெளிப்பாடு என ஏற்றுக்கொள்வது மிகக் கடினமானதாக இருக்கும். மேற்சொன்ன இந்த அதிசயங்களை வேதத்திலிருந்து நீக்கினால் அதை எழுதின முக்கிய எழுத்தாளர்களின் சாட்சிகளை அவமதிப்பதுடன் இயேசுவின் அற்புதங்களைக்கூட அவ்வாறே எண்ணத்தோன்றும். ஆதாமின் வீழ்ச்சியை, அப்.பவுல் ரோமர் 5:17லிலும், அதேபோன்று, ஏவாள் சர்ப்பத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டதை 2 கொரிந்தியர் 11:3; 1 தீமோத்தேயு 2:14லிலும் உறுதிபண்ணுகிறார். வெளி.12:9 மற்றும் 20:2லும் இதே விஷயத்தை கர்த்தர் குறிப்பிடுகிறார். இயேசுவுக்கு நிழலாயிருந்த யோசுவா எமோரியரைத் தோற்கடிக்கும்படி, சூரியனை நிற்கச் செய்தது, இயேசு தம்முடைய இராஜ்ஜியத்தை ஸ்தாபிக்கும்போது உபயோகிக்கும் தம்முடைய வல்லமையைக் குறித்துக் காண்பிக்கிறதாயிருக்கிறதென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. இதைப்பற்றி 3 தீர்க்கதரிசிகள் உறுதிபண்ணுகிறார்கள். (ஏசா. 28:21; ஆபகூக் 2:1–3, 13, 14; 3:2–11; சகரியா 14:1, 6, 7) பிலேயாமிடம் கழுதை பேசியதை யூதா 11லும், 2 பேதுரு 2:16லும் உறுதிபண்ணப்பட்டுள்ளது. மாபெரும் போதகரான இயேசு, மீனின் வயிற்றிலிருந்த யோனாவையும், நோவா காலத்து ஜலப்பிரளயத்தையும் உறுதிபண்ணுகிறார். (மத்.12:40, 24:38, 39; லுக்கா 17:26; 1 பேதுரு 3:20) ஆனாலும், இந்த அற்புதங்கள் இயேசுவும், அவருடைய சீஷர்களும் செய்த அற்புதங்களுக்கு ஈடானதல்ல. தண்ணீரை திராட்சை ரசமாக்கினதும், வியாதியஸ்தரை சொஸ்தமாக்கியது போன்றவை இருந்தாலும் மரித்தோரை எழுப்பினது எல்லாவற்றிற்கும் மேலான மகா அதிசயமான அற்புதம்.

மேற்கூறிய அற்புதங்கள் – நம்முடைய அனுபவங்களுக்கு சாதாரணமானதாக இல்லாவிடினும் அதற்கொப்பான அதிசயங்கள் நாள்தோறும் நம்முன் சாதாரணமாக நடைபெற்று வந்தாலும், அவைகள் குறிப்பாக நம்மால் கண்டுகொள்ளப்படாமல் இருக்கின்றன. மிருகங்களானாலும், தாவரங்களானாலும் உயிருள்ள பொருட்களின் இனவிருத்தித் தன்மையானது, நம்முடைய அறிவுக்கும் வல்லமைக்கும்

அப்பாற்பட்டதாக இருப்பதால், அது ஒரு அற்புதம். உயிர்க் கொள்கையை நாம் பார்த்தாலும் அதைப்பற்றி புரிந்துகொள்ளவும் அல்லது அதை உண்டாக்கவும் நம்மால் முடியாததாகும். இரு வேறு வகையான விதைகளை அருகருகில் விதைக்கிறோம், ஒரே விதமான காற்றும், நிலமும், மண்ணும் இவ்விரு விதைகளைச் சுற்றி இருந்தாலும், அவைகள் முளைத்து வளரும்பொழுது, அது எவ்வாறு முளைத்தெழும்புகிறது என நம்மாலோ அல்லது தேர்ந்த ஞானிகளால்கூட இந்த அற்புதத்தை விளக்க முடிவதில்லை. மேலும், இவ்விதைகளில் ஒன்று படர்கிற கொடியாயும், ஒன்று நிமிர்ந்து நிற்கிற செடியாயும், உருவத்திலும், பூக்களிலும் அவைகளின் நிறங்களிலும் இரு விதைகளுக்கும் ஒரே விதமான சூழ்நிலைகள் இருந்தும் எல்லா வகையிலும் வித்தியாசப்படுகிறதே. இம்மாதிரியான அதிசயங்களை நாம் சிறுபிள்ளைகளாயிருந்தபோது அதிசயமாய் பார்த்திருந்தாலும், காலம் செல்லச் செல்ல அவைகள் நமக்கு சாதாரணமாகிவிடுவதனால் அற்புதமென்று எண்ணாமற்போகிறோம். ஆனாலும், நம்முடைய குறைந்தபட்ச அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியானது வெளிப்படுத்திக்கொண்டே இருப்பதுடன், அதில் சில அதிசயங்கள் வேதத்தில் விசேஷமான நோக்கங்களுக்காக பதிவுசெய்யப்பட்டு, குறிப்பாக தேவனுடைய சர்வ வல்லமையை விளக்குவதற்காகவும், எந்தவொரு தடையையும் மீறி தன்னுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றும் வல்லமை மகாபெரிய சிருஷ்டிகருக்கு உண்டு என்பதைக் காட்டவும், இன்னும் அவர் இவ்வுலகிலிருந்து தீமையை முற்றிலும் நீக்கி நித்திய நீதியின் ஆட்சி நடைபெறும்பொருட்டு மரித்த அனைவரையும் உயிர்த்தெழுப்பும் வாக்குத்தத்தத்தையும் நிறைவேற்ற சக்தியுள்ளவர் என்பதை நிரூபிக்கவுமே இம்மாதிரியான அற்புதங்கள் உதாரணமாக சொல்லப்பட்டுள்ளன.

இங்கு நாம் சற்று நிதானிப்போம். ஒவ்வொரு காரியங்களையும் நம்முடைய அறிவுக்கேற்றாற்போல் சோதித்து, அதின் மூலம் உன்னதமான கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றும் அவருள் ஞானம், வல்லமை, நீதி, அன்பு போன்ற குணநலன்கள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று இசைவாய் அமைந்துள்ளது என்றும் கண்டுபிடித்தோம். அவருடைய திட்டங்களை அறிந்துகொள்ள ஆர்வமும் சக்தியும் உள்ள சிருஷ்டிகளுக்கு ஒரு வெளிப்படுத்தல் இருக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதும் அறிவுப்பூர்வமானதே என்றும் பார்த்தோம். அவ்வெளிப்பாடு வேதமே என்றும் கண்டுபிடித்தோம்.

அதை எழுதிய எழுத்தாளர்களையும், அவர்களுடைய நோக்கங்களையும் எந்த வெளிச்சத்தில் அவர்கள் போதித்தார்கள் எனவும் ஆராய்ந்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டோம். மேலும், எந்த ஞானத்தில் எழுதப்பட்டதோ, அதின் பரிசுத்தமான நோக்கமும் அந்த ஞானத்துடனே இணைந்ததாகவும் சுய லாபத்தைத் தேடும் வஞ்சகர்களால் எழுதப்பட்டவைகளல்ல என்றும் நாம் ஆராய்ந்தோம். அதில் சொல்லப்பட்ட நீதியும் பலனளிக்கும் எண்ணங்களும், பிரமாணங்களும் கண்டிப்பாக மனிதருடையதாயிராமல் கடவுளுடையதாகவும், அது ஜனங்களை மோசம்போக்கும் எண்ணமுடைய ஆசாரியக்கூட்டத்தாரால் எழுதப்பட்டதல்ல எனவும் உணர்ந்தோம். மேலும், இயேசுவை அவருடைய ஈடுபலி, அதன் பலனாக வரப்போகிற அவருடைய மகிமையான இராஜ்ஜியத்தின் அனைவருக்குமான ஆசீர்வாதம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் இவைகளின் இசைவை பார்த்தோம். அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் திட்டமானது மகா சிறந்ததும், புரிந்துகொள்ளக்கூடியதும், நாம் விரும்பும் தேவ திட்டமாகவும் இருக்கும் எனவும் புரிந்துகொண்டோம். ஆகையால், இது வெறும் மனிதருடைய ஏற்பாடாக இல்லாததுடன் அது வெளிப்படுத்தப்படும்போது அது மனிதனால் நம்பப்படுவதற்கு மேலாக, உன்னதமாய் இருக்கும்.

கொலம்பஸ் ஆர்னிக்கோ ஆற்றை கண்டுபிடித்தபோது, ஒருவன் அது ஒரு தீவு என்று கூறினான். அதற்கு கொலம்பஸ், "இவ்வளவு பெரிய நதி ஒரு தீவில் இராது, இவ்வளவு பெரிய நதி ஒரு கண்டத்தில்தான் ஓடும்" என்றார். அதேபோல இவ்வளவு ஆழமும் வல்லமையும், ஞானமும், திட்டங்களையுமுடைய வேதத்தின் சாட்சியானது, அது மனிதனால் அல்ல, சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனே அதின் ஆசிரியர் என்றும், அதில் "சொல்லப்பட்ட திட்டங்களும், வெளிப்பாடுகளும் அவருடையதாகவே இருக்க முடியும்" என்றும் கூறலாம். வேதம் தெய்வீக வெளிப்பாடு எனவும், அது நம்முடைய அறிவிற்கு ஏற்புடையதே எனவும் மேலோட்டமான ஆராய்ச்சியிலேயே கண்டுபிடித்தோம். தேவ ஏற்பாட்டின் பல பகுதிகளை விளக்கும் பின்வருகிற அதிகாரங்கள், வேதத்தை உண்மையாக விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் அது ஒரு தெய்வீக வெளிப்பாடு எனவும், அதிலுள்ள தேவ திட்டத்தின் நீளம், அகலம், உயரம், ஆழம் ஆகியவற்றின் மூலம் இதுவரை மங்கலாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவனுடைய குணநலன்கள் மகிமையாக வெளியாக்கப்படுவதுடன், ஆயிரமாண்டு அதிகாலையாகிய

இப்போது பிரகாசிக்கும் வெளிச்சத்தில் இன்னும் தெளிவாக நாம் காணலாம் என்பதற்கு அவைகள் சரியான ஆதாரங்களாக அமையும்.

அதி உன்னத சத்தியம்

பிரியமாக வாங்கப்பட்ட உன்னத சத்தியம்.
மனிதனால் அன்றாடம் பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் பொதுவான சத்தியம்,
எளிய மனித வாழ்க்கைப் பாதையினுள் வரும் சத்தியம்,
அலட்சியக் காற்றால் நம் வழியிலிருந்து அடித்துச்செல்லப்படும் சத்தியம்.

பிரியமாக நம்மை மேற்கொண்ட உன்னத சத்தியம்.
அது அதிர்ஷ்டத்தாலும் அல்ல, பகல் கனவின் சுவாசமுமல்ல,
அது வலுமிக்க ஆத்மப் போராட்டங்களிடையே உணரப்பட்ட சத்தியம்,
எதிர்காற்றையும் நீரோட்டத்தையும் எதிர்த்து எதிர்நீச்சல் போட்டு பெற்ற சத்தியம்.

முரண்பாடுகள், குழப்பம், பயம், துவக்கம் மத்தியில்,
தேவனது வல்ல கரம் பலமாய் இறங்கும்பொழுது,
அசையாத அடிமண்ணாகிய இருதயம் உழப்பட்டு,
வெளிச்சத்தைக் காணப்பண்ணும் புதைபட்டுள்ள சத்தியம்.

பொது அங்காடியிலோ, கோதுமை அப்பம், திராட்சை ரசத்திலோ அல்ல,
பொன், மாணிக்கம் போன்ற இரத்தினக் கற்களிலும் அல்ல,
உலகம் இன்பங்களை ருசிக்கும் நடுராத்திரி களியாட்டங்களிலும் அல்ல,
ராஜாக்களின் மகுடங்களின் பிரகாசத்திலும் அல்ல அந்த உன்னத சத்தியம்.

மனித போதனைகளின் மோதல்களில் அல்ல,
திருச்சபைக்கும் உலகிற்கும் நடுவில் விற்பனைப் பொருளாகவுமல்ல,
சத்தியத்தின் உண்மைப் பொக்கிஷம் களைகள், பதர்களின் மத்தியிலும் கண்டுபிடிக்கப்படுமா ?
அவளுடைய (சத்தியம்) நிஜம் அவர்கள் அறுவடைக்காக எழும்பும் சத்தியம்,

விசுவாசம் வைராக்கியம் சகிப்புத் தன்மையின் வெகுமதியே சத்தியம்,
இப்படியாக அவளைத் தேடுவோர்க்கு என்றும் விளைச்சலை அளிக்கும் சத்தியம்,
அவளது (சத்தியம்) பொக்கிஷத்தின் ஐசுவரியங்கள்,
மக்களது செல்வங்களாக நீடித்து நிலைக்கும்
இவளன்றோ அதி உன்னத சத்தியம்.